

3, פברואר - ס' 920 מפ' 81 - עי' 145

רכח

אלן ואלו

היה בין אותה שעה ובין ימים שהיתה חיה ולא כלום, אלא כל מן שהיה חיה לא נראה בו לא עיפוי ולא עצובה ועכשו היו פניו מרושלות, כאדם שעיף מן היגיון. כיון שהוא אמר לי אתה כאן, בוא אספר לך עד היכן כחה של שתיקה. שנפטר המגיד הוקן בביתו עלמו יצאת עם מקצת אנשי עירנו להקביל פניו ולראות בכבוד שייעשו לו בעולם האמת, שאربעים שנה היה מוכיחן של ישראל ולא היתה מצוחה שהיתה רפואה בידי בני אדם שלא הוכיח עלייה. ועודין דבריו נשמעים בפי המגידים, פעמים בשם אומרים ופעמים בשם עצמו. ואף אותו היום הכנין לו דרשה גדולה לדרש לפניו הצדיקים בגין עדן. כיון שיצתה שעה ולא בא סבורים הינו שפנוי דיחוק הצדיקים שיצאו לקראותו שווה הוא מלבוא. הלכנו אצל שערין גן עדן והמתנו לו. כיון שעבר היום ונגעלו שערין גן עדן אמרו לי מעיניים בדיינו. כשהעינו בדיינו נגעלו שערין גן עדן בפנינו, לולא שמצו שפע אחד דרש בפסוק המשכילה בעת היא ידום ואמר עכשווי אקים כי אך לאלקים דומי נפשי ושתק, וחזרו שערין גן עדן ונפתחו לפנינו.

צפורי

א

امي עליה השלום עשתה גריסין בחלמון ביזות, ותשם את הגריסין בחלון בחמה. הריחו הצפרים ריח הורעונים ובאו. נקרו בגריסין וטסו להן, נקרו בגריסין ופרחו להן. אבל צפור אהת נאהזה בין החלונות הכהולים, לא מצאה דרך. טפהה בכטמיה, התחבטה לפני כל זוגית זוגנית. העולם מאיר לפני אחותו ורעותה משוטטות בעולם והיא בודדה בחלון לא מדע לשוב. הטיחה במקורה בחלון ונפללה בפישוט נפחים.

צפורי

רכח

רכח

ל孔 נפילתה באתי אל החלון, הנחתתי את ידי על הצפורה, כינשתי את כנפיה והכנסתי אל ביתנו.

רגע קטן אמרתי שלח אשלה את הצפורה תעוף אל אשר יהיה אתה הרוח לילכת, ואפתחת את ידי למען תלך. אולם נלאתת הצפורה, לא יבלה לעוף, או אמרתי תהיה נאathi מפתני האכל וממושטי תשתה ובביבתו תעוף ותהי לנו לשוערים.

אפס לא השתעשעי עוד בזכפורה. יראתי פן אחר לבוא אל החדרה. ואחליק את כנפיה ואומר לה שלום לך צפורי, אף על פי שאני פורש מך לא לרצוני אני פורש, אבל מבטיח אני לך כי שוב אשוב אלקיך ושוב אני פורש מך מהערב ועד הבוקר לមחרתנו. ולאחותי אשר עמדה מאחוריו אמרתי השגיתני נא אל הצפורה עד בואי, ולא אחרת אהותי לחת את הצפורה. ותקח את הצפורה, צייצה בשפטיה, שרה לה שיר. הושיבה את הצפורה על ראשה, בין שערותיה החומות הציצה מטה לצפורה ואנכי הלכתי אל החדר.

אני בדרך ולבי אמר אליו, לא טוב עשית כי הלבתי ואותן את הצפורה בידי אחותי, פן יבוא החתול ואכל את צפורי, ושוב ואקח את הצפורה מידי אחותי ואותן את הצפורה בחלון בין משנה החלון ואסגור אחריה את החלון ואת האשן בפתחתי מעט, למען תשאף רוח. אחריו בן הלבתי לחדר.

מה טובו ימי הקיץ. אחר הצהרים. ביום הקיץ אחר הצהרים נלמד בכתבבי הקדרש. באיש אשר יוכיח את בנו וعود תוכחתו בפיו וחנן בחסד קולו בן קל הרוב בלמדו בספר הוועפ, והרצועה אשר לא משה מידו תשמש לו בעת היה לגרש את הזובבים. ויקח קולו נפשי וכמעט שכחתי את צפורי. אמן ידוע ידעת כי דבר כמוס עמוני כי לב יש. אבל כאשר הגענו לדברי הכתוב יחרדו צפפו חרדי מואוד, פן אכל החתול את צפורי או כי הלכה ואיננה. ואך סגרנו את ספרינו רצתי הבהיר, כי מצאתי איש לא ברכתינו וכי דבר אל ילד לא עניתה כל עוד רוחבי כי רצתי עד בואי אל ביתני.

הייה בין אותה שעה ובין ימים שהיה חי ולא כלום, אלא כל זמן שהיה חי לא נראה בו לא עיפוי ולא עצבות ועכשו הינו פניו מושלות,adam השיעיף מן הגיעת. כיוון שראני אמר לי אתה כאן, בוא אספר לך עד היכן כחה של שתיקה. כשבנפטר המגידי הוקן לבית עולמו יצאתו עם מקצת אנשי עירנו להקביל פניו ולראות בכבוד שייעשו לו בעולם האמת, שארבעים שנה היה מוכיחן של ישראל ולא היה מזויה שהיה רופיה בידי בני אדם שלא הוכיח עליה. ועודין דבריו נשמעים בפי המגידים, פעמיים בשם אמורים ופעמיים בשם עצם. ואף אותו היום הכנין לו דרשה גדולה לדרש לפני הבדיקות בגן עדן, כיוון שיצתה שעה ולא בא סבורים הינו שפנוי דיחוק הבדיקות שיצאו לקראותו שווה הוא מלבוא. הלכנו אצל שער גן עדן והמתנו לו. כיוון שעבר היום ולא בא שאלתי מה זה? אמרו לי מי מעיניהם בדיינו. כשהעינו בדינו נגעלו שער גן עדן בפנינו, LOL לא שמצאו שפעם אחת דרש בפסק המשכיל בעת ההיא ידום ואמר עכשו אקים כי אך לאלקים דומי נפשי ושתק, וחזרו שער גן עדן ונפתחו לפניו.

צפורי

א

امي עליה השלום עשתה גריסין בחלמון ב'זה ותשם את הגריסין בחלון בחמה. הריתו הצברים ריח הורעונים ובאו. נקרו בגריסין וטסו להן, נקרו בגריסין ופרחו להן. אבל צפורי אחת נאהזה בין החלונות הכלולים, לא מצאה דרך. טפהה בכנסייה התהבהטה לפני כל זוגית זוגות. העולם מאיר לפניה אחיזתיה ורעותה משוטטות בעולם והיא בודדה בחלון, לא מדע לשוב. הטיחה במקורה בחלון ונפללה בפיישוט כנפיהם.

локול נפילתה באתי אל החלון, הנחתתי את ידי על הצפורה, כינסתה את כנפיה והכנסתה אל ביתנו.

רגע קטן אמרתי שלח אשלה את הצפורה, תעוף אל אשר יהיה אתה הרוח ללבת, ואפתה את ידי למען תלך. אולם נלאתת הצפורה, לא יבללה לעוז. או אמרתי תהיה נאathi מפתני תאכל ומכוסי תשתתת וביבתנו תעוף ותהי לנו לשוערים.

אפס לא השתעשעת עוד בצפורה. יראתי פן אחר לבוא אל החדרה. ואחליק את כנפיה ואומר לה שלום לך צפורי, אף על פי שאוני פורש מכם לא לרצوني אני פורש, אבל מבטיח אני לך כי שוב אשוב אליך ושוב אני פורש מכם מהערב ועד הבוקר למחורתו. לאחותי אשר עמדה מאחוריי אמרתי השגיחי נא אל הצפורה עד בואי, ולא אחרת אחווית לחתת את הצפורה. ותקח את הצפורה, ציצזה בשפטיה, שרה לה שיר. הושיבה את הצפורה על ראשה, בין שערותיה החומות הציצה מטה לצפורה ואנבי הלכת אל החדר.

אני בדרך ולבבי אמר אליו, לא טוב עשית כי הלכתך וatan את הצפורה בידי אחווית, פן יבוא החתול ואכל את צפורי. ואשוב ונקח את הצפורה מידי אחווית וatan את הצפורה בחלון בין משנה החלון ואסגור אחריה את החלון ואת האשנבفتحתי מעט, למען תשאף רוח. אחורי כן הלכתி לחדר.

מה טבו ימי הקיץ אחרי הצהרים. בימי הקיץ אחרי הצהרים נלמד בכתביו הקדש. באיש אשר יוכיח את בנו ועד תוכחתו בפיו וחנן בחסד קולו נן קול הרוב בלמדו בספר הווע, והרצועה אשר לא משה מידי תשמש לו בעת ההיא לארש את הובבים. (ייקח קולו נפשי וכמעט שכחתי את צפורי) אמרם ידוע ידעת כי דבר כמוש עמד כי לבישת. אבל כאשר הגענו לדברי הכתוב יחרדו צפورو חרדי מארה, פןأكل החתול את צפורי או כי הלהבה ואנינה. ואך טగנו את ספרינו רצתי הביתה. כי מצאתי איש לא ברכתינו וכי דבר אלי יلد לא עניתה כל עוד רוחי כי רצתי עד בואי אל ביתי.

ב

באתי לביתי את שלום צפורי לא שאלתה. יראתי פון אסמע כירח פורה מן הבית. שמתי את ידי על לבבי, לבי טפה בידיו. וריח כרייה נטורה בנפלת מחתה המשור עליה מן החצר. ונטה ארוסה של שפתנה מכחה בפטיש ובדים מונחים מעבר מזה ומסמוריים מעבר מזה ובמסרים יחבר את הבדים. ורשתי בשולמו ולא ענני. כשכיר יום נאמן לא יבטל. אבל שהוק פיו ענה כי שלום אל ביתתי, לא אירע רע. בכל זאת לא נחה רוחי ועוד גדרתי גדר פרותה אותה לקופת רביה מאיר בעל הנם.

אני עומד ואחותי באתי. ותפל אחותי על צוארי וייצנחו מחלפות דasha החמות אל פני ואל פיאותי. ותאמור, בלבד עשוה נט לצפורה. ואשים את ידי בכיסי למזוודה שם דבר אשר אתן לנט בעשותו את הכלוב לצפורה, וכיסי ריק אין בו מאומה. ואנטק את כפתורי מעילי ואתלהם לנט. ויה נט את הפתורים ויצפנום בגדרו. ויעש את מלאכתו כבראושינה.

והרוח פורה את כיפות מעילי ואהיה צפורה מבקשת לעוף ואשים את פני אל הבית ואל החלון. ותשם אחותי אצבע על פיה ותאמור, החשה כי ישנה היא. בכל זאת נכסתי הbihה ואחותי הולכת אחריו כל קצת רגילה. ואחותי לקחה את ידי בידה ובידי אשר בידה רמה אל החלון. בחלון שכבה צפורי. ראשיה בין כנפה וכנפה נחפו בהובב, כוחב אשר לשמש בערב. עמדתי על מקומי, לא יכולתי למוש. היתה לי צפורי כדי אשר צדני. היא שתחתה אמרה אהותי. בספל קטן הקרויה לה מים. וזרעונים בחלון מסביב לצפורה.

זכרתי את הכלוב ואת נט אשר הוא עשווה את הכלוב. הפצתי כי יגמר עד לילה ושכנה הצפור בכלוב. יצאתי אל נט, מפניהם הכלוב עותתי את הצפור. אני עם נט וامي באהה ופניה כאשר אין לה אל. הבינותי,

זקב אשר לא הילכתי אל ההפילה. קשה היתה עלי פריזותי מן הכלוב, בכל זאת הילכתי. למה תאמר אמי. רק אין ירצה אליהם בנער הזה ותרגו על צפוני.

ג

יהי כבואי לבית הלכתת ויבואו הנערים אליו. וידברו כי על לכתי מן החדר, כי הילכתי מן החדר ולא דברתי דבר. ואספר להם על הצפור ועל הכלוב אשר נט ארוסה של שפתנו עשווה לצפורה. ויאמרו, נבוא אל ביתך ונראה את הצפור ונחליק את כנפיה. ואומר, אם חפציכם אתם לראות את צפורי בואו נא אליו מהרי אך הימם אל תבוואר כי ישנה היא ואתם תעירו אותה בובכם. ויאמרו כל הנערים, מלתי צפורי בבתו אמר לנו את כל הדברים האלה. ועתה אל האמיןנו לך כי שקר ישקר. ואציא את ציציותו בעבור תהינה לי לעודות כי אמת דברתני. ואומר, עתה תוויא האמת דברי אם לא, ואשך את הציצית. ויאמר אחד הנערים, טוב שרטילו^{*)}. אתה מהמן צפירים רבים. וידברו עשה את פניו כאילו שרטילו בভינתו. ויקנאו כי הנערים על אודות הצפור אשר לי ויאמרו לא ידענו אם ציציתיך כשרות. ויעמדו לבדוק את ציציותם. ותנתק ציצית מן הבגד כי בחוק יד משכו הנערים את הציצית. ואשים את הציצית בסידור. ונער אחד חטף נזוב בעופו ויאמר, זבוב נפל לתוכך פיו ויאמר צפוך הוא. והנה אבי בא להתפלל ואבקש לרופך את מעילי, כי איך אוכל לעמודתי לפני אבי ומעלוי פתו. והנה אין כפתור למעיל, כי לנט נתתי את כפתורי. ואשים את ידי על קצות המעל, ואומר אל הנערים, הנה כפתורי נתתי לנט אשר גרא עשווה את הכלוב. וידעו כי אמת דברתני. ויספר אחד הנערים ויאמר,

^{*)} שרטילו היא רוח בית או רוח מרתק אשר תביא ברכה לבית או למורתך שהיא יושבת שם.

ב

באותי לבייתי. את שלום צפורי לא שאלתי. יראתי פון אשמע כי פרחה מן הבית. שמתי את ידי על לביו, לבי טפה בידיו. וריה כריה נסורת בנפלת מחתה המשור עולה מן החזר. ונט, ארוסה של שפטתנו מכיה בפטיש ובדים מונחים מעבר מהה מסמרים מעבר מזה ובמסמרים ייחבר את הבדים. דרשת בשלומו ולא ענני. כשהכיר יום נאם לא יבטל. אבל שחוק פיו ענה כי שלום אל ביתלי, לא אירע רע. בכל זאת לא נחה רוחי ועוד נדרתني נדר פרוטה אחת לקופת רבינו מאיר בעל הנם.

אני עומד ואחותי באת, ותפלל אחותי על צוארי ויצנחו מחלפות ראש החמות אל פני ואל פיאותי. ותאמר, ובLOB עשו נט לצפורי. ואשים את ידי בכיסי למצוא שם דבר אשר אתן לנט בעשותו את הכלוב לצפורי, וכיסי ריק אין בו מאומה. ואנתק את כפתורי מעילי ואתכם לנט. ויקח נט את הפתורים ויצפנם בגדרו. וייעש את מלאכתו כבראשונה.

והרות פורה את כנפות מעילי ואהייה צפוף מבקשת לעזען ואשים את פני אל הבית ואל החלון) ותשס אחותי אצבע על פיה ותאמר, החשה כי ישנה היא. בכל זאת נכנסת הביתה ואחותי הולכת אחריו כל קצות רגליה. ואחותי לקחה את ידי בידה ובידי אשר בידה רמה אל החלון, בחלהן שכבה צפורי. ראשה בין כנפיה וכנפיה נחפה בזוהב, כוחב אשר לשמש בעבר. עמדתי על מקומי, לא יכולתי למוש. היה לה לי צפורי כzieid אשר צדבי. היא שתהה אמרה אחותי. בספל קטן הקירה לה מים. וזרעונים בחלהן מסביב לצפורי.

זכרתי את הכלוב ואת נט אשר הוא עושה את הכלוב. הפטצי כי יגמר עד לילה ושכנה הצפוף בכלוב. יצאתי אל נט, מפני הכלוב עוזבת את הצפורי.

אני עם נט וامي באה ופניה כאשר אין לבה אליו, הבינותי,

עקב אשר לא הלכתי אל התפיליה. קשה היהת עלי פרידותי מן הכלוב, בכל זאת הלכתי, למה תאמכ-עמי רק איזו ראהם אלהים בגער הוותרגו על צפורי.

ג

ויהי כבואי לבית הכנסת ויבאו הנערים אליו וידברו כי על לכתני מן החדר, כי הלכתי מן החדר ולא דברתי דבר. ואספר להם על הצפוף ועל הכלוב אשר נט אrosis של שפתתנו עושה לצפורי. ויאמרו גבאו אל ביתך וגוראה את הצפוף ונחליק את כנפייה. ואומר, אם חפצים אטם לראות את צפורי בוואו נא אליו מחר, אך היום אל תבאו כי ישינה היא ואתם תערו אותה בבוקם. ויאמרו כל הנערים. מלחת צפוף בבתו אמר לנו את כל הדברים האלה. ועתה אל האמינו. לה כי שקר שקר. ואוציא את ציציותו בעבור תוהינה לי לעודות כי אמת דברתמי. ואומר, עתה תראו האמת דברי אם לא, ואשך את הציצית. ויאמר אחד הנערים. טוב שרטילי^{*}) אחחת מהמן צפרים ורכות. ובדברו עשה את פניו כאילו שרטילי בביתו. ויקנוו כי הנערים על אודות הצפוף אשר לי ויאמר לא ידענו אם ציציותך בשורת. ויעמדו לבדוק את ציציותו. וונתק ציצית מן הבגד כי בחוק יד משכו הנערים את הציצית. ואשים את הציצית בסידור. ונער אחד חתף זובב בעופו ויאמר, ובוב נפל לתוכך פיו. ויאמר צפוף הווא.

והנה אבי בא לתהפלל ואבקש לפזר אות מעילי, כי איך אהבל ועמדתי לפני אבי ומעילי פתוח. והנה אין כפתור למעילי, כי לנט נתתי את כפתורי. ואשים את ידי על קצות המעילי, ואומר אל הנערים, הנה כפתורי נתתי לנט אשר הוא עושה את הכלוב. וידען כי אמת דברתמי. ויספר אחד הנערים ויאמר,

^{*}) שרטיל היא רוח בית או רוח מרתף אשר תביא ברכה לבית או למרתף שהוא יושבת שם.

80

צדייק כי ימות תתגלל נשמתו בצדpor וטסה הצדpor כל היום אל אשר יהיה עמה הרוח, פעם בכח ופעם בכח אל כל עץ רענן ועל כל יובל מים. ויש אשר תעמוד על גג בית הכנסת לעונות אמן אחר קדיש או תדרוך על חלון בית, למען יוכור יושב הבית את נשמתו. ובليلת השוב אל אביה אל דאל בשמיים, כי שם ביתה, וכל לילה ולילה בחזות הלילה יבוא ה', לנו עדן להשתעשע בנשומות הצדיקים אשר נתגללו בצדפים. והיה כי יבוא ה' להשתעשע בנשומות הצדיקים ולא ימצא את נשמת הצדיק אשר התגללה בצדpor היהיא או יקרה ה' בתיהם פלונית בת פלוני איך? והוא איננה כי לאה אותה שמואל יוסף בן אסתר בעמדה על הגיריסין אשר שעתה אסתר אמו ולא נתן את הצדpor לשוב. או ידבר ה' בחורנו אויל לו לשמואל יוסף, אויל לבן אסתר אשר גול את הצדpor לבתי אשתעשע בה בגין עדרני.

נפשי נבהלה. ניחמתי כי הבאתך את הצדpor אל הבית. ואו, אבוא הביתך ולקחתני ניר וכחתבי, באותיות הטידור כי בתם לבבי לקחתי את הצדpor מתחת את אכללה בעתו, וקשרתי את דברי אלה על כנפי הצדpor ופתחתי את האשנב, ועפה הצדpor אל אשר יהיה עמה הרוח לכלת תלך, ולא אביא עלי אשם. ואבוא הביתך ואני אויר, כי מפני היחסים לא הדלקהامي נר או מנורה בלילה קין. וריח קריח עצים מבקעים מלא את הבית. ואתפשט בחושך את המעליל ואת הטלית הקטנה ואת הנעלמים. והנה אהותי ירדה מעל מטהה ותאמא, הנה הכלוב. ותשם את ידי על הכלוב. ואשים את חמשת אצבעותיכן בין ידי הכלוב. ורוח עברה על עצבעותיכן. ותאמר אהותי, מהר ותישן הצדpor בכלוב. ונשمت אפה חמה ככנפי הצדpor.

פשטתי שאר בגדי ואקרו קריית שמע על המטה. חשבתי את אשר עשית צפורה והנה נשפי שקטה. או אמרתך, אם עול פועלתי ואם נשמת צדיק בצדpor הן האשנב פתוח מעט ולא יכזר ממנה לכלת אל אשר יהיה עמה הרוח תלך ואישן. כל ישורך גם צפורה מצאה בית. ואבי קרב אל מטהי ואמרתך,

הבריה הקטנה הזאת כבר שרה פרק שירה ואתה תשכב. זאקה את בגדי ואתלבש. ותתן לי אמי טלית קטן תחת הטלית אשר נפסלה בהנטק ציצית מן הטלית במסוך הנערדים את הטלית. ואקרו מודה אני שהחוות בי נשמיות ואtan מים לצדpor. ותרד הצדpor מן הבד אשר עמדה ותשת, זאקה את סיידורי להתפלל. באחת עיני אני מביט בסידור ואחת עיני לפני הצדpor. בסנה בעין האפר אשר בתוך האש וכאפר אשר בתוך האש מראה להחייה ותחת צוארה שחרחר, ומדי פעם בפעם חנער את ראהה ותצפוף וכונפה מכותות את גויתה.

ואבי לך את טליתו ותפלייו וילך לבית התפילה ואותי שלח אבי החדרה. זאקה פט שחירות ואומר אל הצדpor, שבוי נאפה כי אבי שלחני החדרה. ותנחר הצדpor על הבדים ותעמוד זוגם אני עמדתי. אחריו כן נשקתי את המוזה ואלא.

ד

(המשם יצא על הארץ והצדקרים עפו וישרו. זאנכי עמדתי ולבי מלא על גודתי כי אל עופ השמים לי דבר ועם צפרים הצדpor. אללי לי כי לא ירעתי שיחות חיות ועופות לשאול בשלומם ולהביא להם שלום הצדpor.)

באתי החדרה ואין איש. כמה הצדpor עט בוקר ועמה השכמיי גם אני. למה לא ישבתי בבית ואשתעשע עם הצדpor? מודיע הקדמתי ומה כי אשכ בחדר? בכל זאת שמחתי כי לא הקדימני איש. עד שיבוא המתמיד אשכ לי על הספסל. מה הימים מיימים? ישאלני בבואו ויישתום. אפס כי לא יעל אותו המתميد בבואו דבר. רגע קטן הבית כי יאחת ידו לוחחת גمرا. או רגוטי ואומר ילחכו עיניך את הגمرا ואת הצדpor לא ארך.

והנערדים באו לבית הספר וידברו ATI בטרכם יבוא הרב על דבר הצדpor. גם שנאתם גם קנאתם עברה. ותחת אשר קנאנו כי בראשונה שמו על אשר בחרה הצדpor לשבת בבית אשר

צדיק כי ימות תתגלגל נשמו בצפור וטסה הצעוף כל הים אל אשר יהיה עמה הרוח, פעם בכה ופעם בכה, אל כל עץ רענן ועל כל יובל מים. ויש אשר תעמוד על גג בית הכנסת לעונות מן אחר קדיש או תדפק על חלון בית, למען יוכור יושב הבית את נשמהו. ובليلת תשוב אל אביה אל האל בשםים, כי שם ביתה, וכל לילה ולילה בחזותה הלילה יבוא ה' לנו עדן להשתעשע בנשומות הצדיקים אשר נתגלגו בცפרים. והיה כי יבוא ה' להשתעשע בנשומות הצדיקים ולא ימצא את נשמת הצדיק אשר התגלגה בצעור היה או יקרה ה' בתה פלונית בת פלוני ארך? והוא איננה כי לח אותה שמואל יוסף בן אסתר בעמדת על הגוריסין אשר עשה אסתר אמו ולא נתן את הצעור לשוב. או ידבר ה' בחורונו אויל לו לשמואל יוסף, אויל לבן אסתר אשר גול את צפורי לבתיהם אשתעשע בה בגין עדרני.

ונפשי נבהלה. ניחמתי כי הבאתך את הצעור אל הבית. ואזהר, אבוא הביתך ולקחת נייר וככתב, באותיות הסידור כי בתם לבבי לקחתי את הצעור לחת את אכללה בעתו, וקשרתי את דברי אלה על כנפי הצעור ופתחתי את האשנב, ועפה הצעור אל אשר יהיה עמה הרוח ללכת תלה, ולא אכיא עלי אשם. ואבוא הביתך ואין אור, כי מפני היתושים לא הדילקה אמי נר או מנורה בלילי קיז, וריח בריח עצים מובקעים מלא את הבית. ואתפשט בחושך את המעל ועת הטלית הקטנה ואת הנעלים. והנה אחותי ירדה מעל מיטתה ותאמר, הנה הכלוב, ותשם את ידי על הכלוב, ואשים את חמשות אצבועות בין בדי הכלוב. ורוח עברה על אצבועות. ותאמר אחותי, מהר ותישן הצעור בכלוב. ונשمات אפה חמה ככנפי הצעור.

פשטותי שאר בגדי ואקרא קריית שמע על המטה. השבתי את אשר עשית לצעור והנה נפשי שקתה. או אמרתני אם עול פעלתי ואם נשמת צדיק בצעור הן האשנב מתח מעט ולא יבצר ממנה ללבת אל אשר יהיה עמה הרוח תלך ואישן. סול ישורר גם צפורה מצאה בית. ואכבי קרב אל מטהי ויאמר,

הבריה הקטנה הזאת כבר שרה פרק שירה אתה תשכב. זאקה את בגדי ואתלבש. ותתן ליامي טלית קטן תחת הטלית אשר נפשלת בהנתק ציצית מן הטלית במשוך הנערים את הטלית. ואקרא מודה אני שהחוורת בי נשמתי ואtan מים לנצח. ותרד הצעור מן הבד אשר עמדו ותשת, זאקה את סיודורי להתפלל. באחת עיני אני מביט בסידור ואחת עיני כלפי הצעור. בסתנה כעין האפר אשר בתוך האש וכאפר אשר בתוך האש מראת להיות ותחת צווארה שחזרה, ומדי פעם בפעם תגער את ראשה ותצפצף ובונפה מכוסות את גויניה.

ואבי לך את טליתו ותפיליו וילך לבית התפילה ואותי שלח אבי החדרה. זאקה פט שחרית ואומר אל צפורי, שב נא פה כי אכבי שלחני החדרה. ותתנתק הצעור על הבדים ותעמוד גם אנכי עמדתי, אחרי כן נשקתי את המוות ואלאן.

ד

השמש יצא על הארץ והצפרים עפו וישרו. ואנכי עמדתי ולבי מלא על גדורתו, כי אל עוף השמים לי דבר ועם צפירים צפורי. אללי לי כי לא ידעתי שישות חיות ועופות לשאול בשלומם ולהביא להם שלום צפורי.

באתי החדרה ואין איש. כמה צפורי עם בוקר ועמה השכמתני גם אני. למה לא ישבתי בבית ואשתעשע עם צפורי? מודיע הקדמוני ומה כי אשב בחדר? בכל זאת שמחתי כי לא הקדמוני איש. עד שיבוא המתמיד אשב לי על הספסל. מה היום מימים? ישאלני בבאו וישטומם. אפס כי לא שאל אותי המתמיד בבאו דברי. רגע קטן הבית כי יאחת ידו לוקחת גمرا. או רגוצתי ואומר ילחכו עיניך את תגמרא ואת צפורי לא אראך.

הנערים באו לבית הספר וידברו עתי בטרם יבוא הרב על דבר הצעור. גם שנאתם גם קנאתם עברה. ותחת אשר קנו בי בראשונה שמו על אשר בחרה הצעור לשבת בבית אשר

לאחד מחבריהם. וכל הילדיים מלמדים אותו את אשר עלי
לעשות לצפור ואת האוכל אשר האכל. ובזהרים הללו מתקבלת
מן הילדיים עמי לראות את הצפור. לא היה ילד אשר לא
מצא בכיסו דבר לצפור.

ואחר ה策רים שבנו החדרה, וולמד בכל אשר למדנו אחינו,
כי גער ישראל ואהבהו עד אשר רפה היום לערוב ונרצ אל
ביתנו. ונשים יושבות פח בתייהן לרוחם. ותראיינה
הנשים את הילדיים ותשוטטמנה על הילדיים. ותשאלנה הנשים
את הילדיים, אנה תלכו? ונאמר, הולכים אנחנו קריית
שמע בבית يولדה. יואיל השם סלה לנו על השק אדר
שקרנו להן. ותהי השותומות אשר השותומו על דבוריינו
רבה מאשר השותומו בראשונה.

והילדים באו אל ביתי ויראו את הצפור ויאמרו, אכן צפור היא.
והנה גער אחד והוא עוזר להונ בראש השנה ובימים היכיפורים
שם ימינו על אונו ואות בהון ידו השמאלית תחת פיקת גרגורתו
וישר לפניו הצפור, למען תשמע הצפור ולמען תשיך שיר סיידי
קודש. והנער השמיע את הצפור את שירות אונחת מסלדין
ושירת צפירים עפות, כל הניגונים אשר ידע. ואני עזב
עליהם ובבעל שםחה שעוזמה במעונה.

או זכרתי את נדרי אשר נדרתי לרבי מאיר בעל הנס. ואשים
את ידי בכיסי וחקח את הפרוטה אשר נתנה לי אמי הים
לקנות דובדניות ולא קניתי, כי לקפת רבי מאיר בעל
הנס הקדשתי פרוטה ביום בוא הצפור אל ביתינו בשובי בין
הערבים מן החדר הביתה ואירא פן פרחה. והנה עלה על לבבי
לקנות בפרוטה הזאת צבע יירוק למשוח בצעב יירוק את הכלוב
והיה כעין עצי העיר עין הכלוב ולא שמתה הפרוטה בקופת
רבי מאיר בעל הנס.

ותנער המשורר שר לפניו הצפור את שיריו. ובהגיעו ומזה המנוחה
ותאץ בי אמי ללקת אל בית התפילה. ונאמר איש אל רעהו
הן מחר ערב שבת אשר אנו פטורים אחר策רים מום הלימוד,
NELCA נא עתה ומחר נשתחשע. ואליך עם הנערים אל בית

התפילה. ובכלתי צוותוי אמי לknות הכרום וקמנון כי אופה
היא מחר מאפה שבת. ואכיא את הקמנון ואת הכרום, בכל
אשר צוותה אמי הבאתה. ותעש אמי את החלות ותכס את
הבקץ בכרה, ואני שכבתני לישן ולא יראתי רע, כי גם הנער
המנגיד אשר אמרames כי אלהים יבקש את נשמה הצדיק
אשר התגלגה בצפור ואיננה כי לחתה ולא נתהה לשוב
גם הוא שיש כאחד הנערים אל הצפור.

ה

בבוקר לא קמתי לkol הצפור. הסכני לkol ולא שמעתי
בקומה. ובគומי הריחות את ריח הלביבות הממולאות אשר
תשעה אמי עליה השלום בערב שבת בבורק את ברכת השחר ואומר אל
וגבינה, גטלתי את ידי ובירכתית את ברכת התפילה. ואומר אל
עמי, תנין לי ארוחת הבוקר. ותאמר, הן לא התפללה. ואמר,
וכי חשור אני לאbole קודם התפילה? רק תנין לי את מנתני.
וותמן לי אמי את מנתני שתי לביבות וועגה אחת מלאה צמוקים.
ואקה את הלביבות ואת העוגה ואוציא את הצמוקים מן העוגה
וatan את הצמוקים לצפור ואת החתול הברחתוי כי לטש
חתול את עיניו אל הלביבות ואל הצפור. והחתול שב ואכעת
בחתול כי מיום אשר באה הצפור לחצתי את החתול וגורש
לא גרשיו. וישב החתול בבית.

ואני עמדתי לתפילה. ובהתפלל הוצאתי את יתר הצמוקים
אשר בעוגה ואשר בלביבות ואtan אותם לצפור. וברגלי בעטתי
בחתול אשר לטש את עיניו במלאך הומת אל הצפור ואל
לביבות.

אני עומדת בתפילה שモונה עשרה ואשמע צעקת גדולה וمرة.
וא芬 וארא והנה אמי עומדת לפני התenor ומרודה הפוך בידה
האחת ואחותי מתחבקת אותה בשתי ידייה ובוכה בכி חמורים.
ואקרו, מה לך אמי? ותאמר אמי הצפור. ולא יספה אמי לדבר,
כי אסף היגון את קולת.
או אמרתי, החתולأكل את צפורי וייגוני הקיף את לבבי, שמה

לאחד ממחבריהם. וכל הילדים מלמדים אותו את אשר עלי לעשوت לצפור ואת האוכל אשר תאכל. ובצחרים המלו מkeitzman מן הילדים עמי לראות את הצפור. לא היה ילד אשר לא נמצא בכיסו דבר לצפור. ואחר הצחרים שבנו החדרה. ונולד כל אשר למדנו אתחמול, כי נער ישראל ואהבהו עד אשר רפה היום לעורוב ונגרץ אל ביתינו. ונשים יושבות פתח בתיכון לרוחם. ותריאנה הנשים את הילדים ותשוטטמן על הילדים. ותשאלהנה הנשים את הילדים,anca תallocו? ונאמר, הולכים אנחנו לקרוא קריית שמע בבית يولדה. יואיל השם סלה לנו על השקר אשר שקרנו להן. וההיא ההשתוממות אשר השותוממו על דברינו רבה מאשר השותוממו בראשונה.

והילדים באו אל ביתינו ויראו את הצפור ויאמרו, אכן צפור היא. והנה נער אחד והוא עוזר לחון בראש השנה וביום היכפודם שם ימין על אונו ואת בוון ידו השמאלית תחת פיקת גרגרטו וישר לפניהם הצפור, למען תשמע הצפור ולמען תשיר שיר קדוש. והגען השמייע את הצפור את שירת אנקנת מסלידר ושירות צפירים עופת, כל הניגונים אשר ידע. ואנכי עונד עלייהם בבעל שםחה שהמשמה במעוננו. או זכרתי את נדרי אשר נדרתי לרבי מאיר בעל הנס. ואשים את ידי בכיסי וআকח את הפרוטה אשר נתנה ליامي הים לknoot דובדבניות ולא קניתתי, כי לקופת רבוי מאיר בעל הנס הקדשתי פרוטה ביום בויא הצפור אל ביתנו בשובי בין העربים מן החדר הביתה ואיריא פן פרחה. והנה עלה על לבבי lknot בפרוטה זאת צבע ירוק למשוח בצבע ירוק את הכלוב והיה בעין עצי העיר עין הכלוב ולא שמתה הפרוטה בקופת רבוי מאיר בעל הנס.

הגען המשורר שר לפניהם הצפור את שיריו. ובהגיע זמן המנחה ותאץ כיامي ללבכת אל בית התפילה. ונאמר איש אל רעהו, חן מחר ערב שבת אשר אנו פטרורים אחר הצחרים מן הלימוד, נלכה נא עתה ומחר נשתעשע. ואליך עם הנערים אל בית

התפילה. ובכלי צוותניامي לknoot כרכום וקגנון כי אופה היא מחר מאפה שבת. ואביא את הקגנון ואת הכרוכם, בכל אשר צottaامي הבאת. ותעשامي את החלות ותכס את הבצק בכברה, ואנכי שכבת לישון ולא יראתי רע, כי גם הנעד המגיד אשר אמר אם כי אלהים יבקש את נשמת הצדיק אשר התגלגה בצפור ואנינה כי לחתה ולא נתתיה לשוב גם הוא שש כאחד הנערם אל האפור.

ה

בבוקר לא קמתי לkol הצפור. הסכמתי לkolה ולא שמעתי בקומה. ובគומי הריחותי את ריח הלביבות הממולאות אשר תעשהامي עליה השלום בערב שבת בבוקר על צמוקים וגבינה. נטלתי את ידי ובירכתי את ברכת השחר ואומר אלAMI, תני לי ארוחת הבוקר. ותאמור, חן לא התפללה. ואנומר, וכי חשוד אני לאכלי קודם התפילה? רק תני לי את מנטי. ותמן ליAMI את מנטי שתי לביבות ועוגה אחת מלאה צמוקים. ואקה את הלביבות ואת העוגה ואוציא את הצמוקים מן העוגה ואתן את הצמוקים לצפור ואת החתוכם הברחותי כי לטש החתוכ את עניינו אל הלביבות ואל הצפור. והחתוכ שב ואבעת בחתוכו, כי מיום אשר באה הצפור לחצתי את החתוכ וגורש לא גרשתי. ויישב החתוכ בבית.

ואני עמדתי להתפלל ובהתפללי הוצאתי את יתר הצמוקים אשר בעוגה ואשר בלביבות ואתן אותם לצפור, וברגלי בעטתי בחתוכו אשר לטש את עניינו כמלאך המת אל הצפור ואל הלביבות.

אני עומדת בתפילה שמונה עשרה ואשמע צעקה גדולה ומרת. ואפן ואדרא והנהAMI עומדת לפני התנור ומרדה הפוך בידייה האחת ואחותי מהבקת אותה בשתי ידייה ובוכת בכינתרים. ואקרה, מה לךAMI? ותאמרAMI, הצפור. ולא יספהAMI לדברה, כי אסף היוגן את kolha. או אמרתאי, החתוכ אכל את צפורי ויגוני הקיף את לבי, שמה

החויקתני. ואהיה כאיש גנדם. כי אבדה צפורי. מודיע אצל החותול את צפורי, האוכל אין בית? ובירכתו הוא יושב, גם בוש לא יבוש ואבעט בחותול. חבט החותול בדלת ותפתח הדלת ויברת.

ורוחית שבת אלוי ואדעת, כי יצאת הצעור את הכלוב והעוף אל התנור ואתהו האש בכנפה ותשרפף והצל לא הצלחת. ותצא אמי את הצעור אוור מוצל מאש.

ואמי עמדה לפניה התנור ואחותי אוחזת באמי והאש בוערת בתנור. בבית השלב ה-ט.

ראיתי את הכלוב ודלת הכלוב פתוחה. יצאת הצעור מן הכלוב ותשרפף ונבלתה מושלכת על הספטל אשר אצל התנור.

ואמי שבת אל עבדתך. רדרה את הפת והדיבר אין בפי, אחותי הרפתה ממנה, פני אחותי נחפו בדמעות.

ביום הוא לא הлечתי לחדר, גם אמי לא אמרה לך. ובעמדרי לחתתי את כתבי הקודש ואפתחה את ספר מלכים ואקרוא כלל אשר עשה אלישע לבן השונמית, ויגדל הילד... וימת ותעל ותשכיבתו על מטה איש האלים... ויבא אלישע הביתה והנה הנער מת משכב על מטו ויבא ויסגר קדמת בעד שניהם ויתפלל אל יי. וועל ויחשב על הילד וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו. וכפיו על בפיו ויגהר עליו ויחם בשער הילד... ויפקח את עיניו. ומיד קראי לחתתי את הפרוטה האחת אשר בכיסי ואשים את הפרוטה בקופת רב מאיר בעל הנס. ואשוב לרاءית אם חיתה הצעורה, והנה מתה. ואחותי עומדת על גופת הצעור המותה.

שבתי אל הספר וקולי לא היה לי עוד. כולם צרו. טרו הסדי היגון. רק שעומם בלבי. לא ידעת את אשר עשה. פניתי כה וככה. חפצתי להרגיז את הבית על יושבי את אמי ואחותי.

ראיתי את אחותי והנה היא תופרת, ואבן כי תרכיכים היא עשו להצעור המתה. ואחלה לבכות וכאבי סר. ואחרי כן לחתתי מסמך. ויצאתי החוצה אל החצר, אל המקום אשר ישב שם

סידור תפילי

רלו

נת בראשונה לעשות את הכלוב. שמה כרתיי כבר לצפורה. ותבו אחותי ותנתן את הצעור על ידי. ואakh את הצעור ואומר לה, וכי נא אחותי ועתה שאין נא מעט את הצעור. ותקח אחותי את הצעור ותעמדו ואגצי נכסתי הביתה ואakh את הגיצית הפסולה ואakh את הצעור מיד אחותי שנית ואקשור את הגיצית על גויות הצעור המתה. ודורם הנחתית את הצעור בקביר אשר כרתיי לה בידי, ואשם עפר על הצעור.

ימים רבים הגיעו בצעורה, עלייה היו כל מחשבותיו, ואם גם קברה נשכח זכרונה לא ימוש מקרבי כי בלביו הקימות מזכבה. לצעורי, זכרון כאב מזכבה. צפורי.

סיפור נאה של סידור תפילי

סידור חדש הביא ליABA מן היריד. עמודיו לבנים, אותיותיו מאירות עיניהם, כריכתו נאה. זה סידורי, אהוי ורעני זרע קודש אהובי.

בל היום אחותי את סידורי, הפכתי בו והיפכתי בו. כמה תפילות חרוזות בסידור קטן זה, של שבת ושל חול, של ראש חודש ושל שלוש רגלים, של ראש השנה ושל יום הכהנורים, של חנוכה ושל פורים. קיפל הקדוש ברוך הוא את כל הימים כולם בסידור שלן.

שעה קלה ישבתי לי עם סידורי ולבי היה הומה. כל תפילה ותפילה השרתה עלי מברכתה. שבתות וימים טובים, ראש השנה ויום הכהנורים, ראש חדשם, חנוכה ופורים נתנו ריחם וכל רגע ורגע האיר באור חדש. דומה היהי בעיני לאדם שנכנס לפודס של מגדים. מה אדם זה נוטל פרי ואוכל, נוטל פרי ואוכל, אך אני נטלתי את סידורי וקראתי בן. ומה קרתיי סדר נר חנוכה. ולמה סדר נר חנוכה, סדר נר חנוכה גודמן בידי תחילת. מיד התחלו כל האותיות שבסידור מאירות לפני,

החויקתני. ואהיה כאיש נדהם, כי אבדה צפורי. מודיע אכל החתול את צפורי, האוכל אין בית ? ובירכתמי הוא יושב, גם בוש לא יבוש וabayut בחתול. חבט החתול בדלת ותפתח הדלת ויברת.

ורוחוי שבה אליו ואדע, כי יצא הצעיר את הכלוב ותעף אל התנור ותאחות האש בכנפה ותשרפף והצל לא חצילותה. ותרצה ^{5 כ' י'} אמר את הצעיר אוֹד מוצל מאש.

^{3 ב'} ואמי עמלה לפני התנור ואחותי אוחזת באמי והASH בוערת בתנור. בבית השליך הס.

ראיתי את הכלוב ודלת הכלוב פתוחה. יצא הצעיר מן הכלוב ותשרפף ונבלתה מושלכת על הספטל אשר אצל התנור. ואמי שבה אל עבדותה. רדתה את הפת והדיבר אין בפייה. אחותי הרפה מהנה פני אחותי נחפו בدموعות.

ביום ההוא לא הלכתי לחדר, גם אני לא אמרה לך. ובעמדי לחתמי את כתבי הקודש ואפתחת את ספר מלכים ואקראי כל אשר עשה אלישע לבן השונמי. ויגדל הילד... וימת ותעל הנער מה משכב על מיטתו ויבא ויסגר ^הדלת بعد שניהם ויתפלל אל יי. ויעל ישכב על הילד וישם פיו על פיו ועינוי על עינוי וכפיו על בפיו ויגהר עליו וחם בשר היל... ויפקח את עינויו. ומdry קראי לחתמי את הפרוטה האחת אשר בכיסי ואשים את הפרוטה בкопפת רבבי מאיר בעל הנס. ואשוב לראיון אם חיתה הצעיר, והנה מטה. ואחותי עומדת על גופת הצעיר המטה.

שבתי אל הספר וקולי לא היה לי עוד. כלו צרו. סרו הספר היג�. רק שעומם בלבבי. לא ידעת את אשר עשה. פניתי כה וככה, חפצתי להרגיזי את הבית על יושביו. אתامي ואת אחותי.

ראיתי את אחותי והנה היא תורה. ואבין כי תכרכיכים היא עשוה לצפורי המטה. ואחל לבוכות וכאבי סר. ואחרי בן לקחתמי מסמר ויצאתי החוצה אל החצר. אל המקום אשר ישב שם

סידור תפילה רלו

נת בראשונה לעשות את הכלוב. שמה כרתיי כבר לצפורה. ותבו אחותי ותנתן את הצפורה על ידי. ואakh את הצפורה ואומר לה, חci נא אחותי ועתה שא נא מעט את הצפורה. ותקח אחותי את הצפורה ותעמדו ואגצי נכסתי הביתה ואakh את הציצית הפסולה ואakh את הצפורה מידי אחותי שנייה ואקשור את הציצית על גוית הצפורה המתה. ודומם הנחתתי את הצפורה בקדר אשר כרתיי לה בידי, ואשים עפר על הצפורה.

ימים רבים הגיטי בצדpora, עליה היו כל מחשבותי, וגם גם קברה נשכח זכרונגה לא ימוש מקרבי כי בלביה הקימותי מצתבה לצפורה, זכרון CAB מצבתה. צפורי.

סיפור נאה של סידור תפילה

סידור חדש הביא לי אבא מן היריד. עמודיו לבנים. אחותוינו מאירות עיניות, בריכתו נאה. זה סידורי, אהוי ורעני, זרע חדש אהובוי.

בל היום אחותי את סידורי הפכתה בו והיפכתה בו. כמו תפילות חרוזות בסידור קטן זה, של שבת ושל חול, של ראש חדש ושל שלוש רגלים, של ראש השנה ושל יום היכירויות, של חנוכה ושל פורים. קיפל הקדוש ברוך הוא את כל הימים כולם בסידור שלו.

שעה קלה ישבתי לי עם סידורי ולבי היה הומה. כל תפילה ותפילה הרשתה עלי מברכתה. שבותות וימים טובים, ראש השנה ויום היכירויות, ראשי חדשים, חנוכה ופורים נתנו ריחם וכל רגע ורגע האוויר באור חדש. דומה היהתי בעיני לאדם שנכנס לפדרס של מגדים. מה אדם זה גוטל פרוי ואוכל, גוטל פרוי ואוכל, אך אני נטلت את סידורי וקראי בו. ומה קראי, סדר נר חנוכה. ולמה סדר נר חנוכה, שסדר נר חנוכה גודמן בידי תחילת. מיד התחלו כל האותיות שבסידור מאירות לפני

כנרת הלו במנורת חנוכה. וכל הדף התחליל מזוהר, מעוז צור ישועתי. ואבא מוציא ארנק של עור מכיסו ונונן לנו מעות של חנוכה, והתנויר בועל בית וריה של לביבות טוגנות נורף ואני באים ויושבים לפניו השולחן. בחוך שאנו יושבים באים בני אדם, פנסים דלקות מדיחם ווקנם מעוטף בשלג והם מגערים את השלג מזוקן ואומרים ברוכים היושבים. ואני משיבים ברוכים הבאים. ואבא משמחם במתנה, וכשעת פטירתם הם אומרים, בן לשנה הבאה עם כל ישראל אחינו בחונכת בית המקדש ב מהריה בימינו אמר, בתוך שם יצאים, באים קצת מחברי לשחק עמי בסביבון ובקלפים שנכתבו באותיות לשון הקודש שקורין קויטלייך ובשאר מני שחוק שנוהגן לשחק בחנוכה.

and lap

בוא וראה, עדין טעם לביבות של חנוכה בפי וכבר אני שומע שחוובטים את המן. כיitz, אלא שבאוito הדף סדר פורים חרוץ בסידורי. רבוינו של עולם, כמה ימים כמה שבאות במת פרשיות יש בחורה בין חנוכה לפורים. ובעל הסידור ללו הסמיך פורים לחנוכה. אחר במקומי היה מתרעם, שהנינה את חמישה עשר בשבט, שאוכללים בו פירות נשנתבחה בהם ארץ ישראל, אני אני מתרעם, אני יודע שמאhabתו שאוהב בעל הסידור את התינוקות לא הוכר המשגה עשר בשבט, שאין התינוקות פטורים בו מן החדר.

things for child

נחוור אצל פורים. מה אספר בעניין פורים ולא ידעתם. שמהה גוררת שמחה. מצוחה רודפת מצזה. הובטים את המן ועשויים שחוק ברשעים, ואוכללים ושותים ושמחת, ושוחחים מנות איש לרעהו, ונוננים מתנות לאביווים, ומיטיבים את הלב במיני מגדים עשויים בחגמה גדולה מצוק בצדרות שונות יבגונים שונים, ובעל פרצופים יוצאים ונכנסים, זה בדמות כושי וזה בדמות תוגר, זה בדמות דוב וזה בדמות קוף. אפילו

אתם שזועפים כל השנה, אותו היום הם שמחים. גדולה שמחת פורים. אבל כל שמחתו אינה אלא יום אחד. בוא וראה, עשרה בנימיו להמן הרשע וכולם ניתלו עמו, הוא

זה שניותוף חג על ידו והם לא זכו שיתוסף חג על ידם. כלום קטנים היו מהמן ברשות, אלא אומר אני הוא שישראל היו כדאים בעיניו ונתן עשרה אלףים ככר כסף בשבל לאבדם חס ושלום היה כדאי שינתן חג על ידיו, הם שישראל לא היו כדאים לפניהם, אף הם לא היו כדאים ונכללו עם אותו רשות באותה שמחות.

גדולה שמחת פורים, אבל חגו קצר. *ונגדו נתן לנו הקדוש ברוך הוא את חג הפסח, שימיו שמונה, וכל יום ארוך מחייבו וחמתו מרובה مثل חיירו.*

חמה נאה ומתוקה ברקיע ואדמה שחורה מבצצת מתוך החלגים. *העולם* מתחדש והעיר מתגנה. ביתנו מאיר וכליו מצוחצחים וריח כרפס ומרורים נורף בכל הבית, ואבא מלובש קיטל לבן על בגדיו השחורים. *academa* זו מבצצת מתוך החלגים, כך בגדו השחוור מבצץ מתוך חלקו הלבן. *כל אימת* אני רואה אותו לבוש *לפניהם דומה הוא בעיני למלאך* שאינו מות לעולם ועומד *לפניהם דומה הוא ואמר לפניו* שירות ותשבחות. *ונגדו יושבת אמא מטפחת של nisi כרכות* על ראש. *בינויים יושבים אחיו ואחותי,* לבושים בגדים חדשים. *ונגולים מנעלים חדשים וכובעים חדשים בראשיהם של הבנים,* והבנות שער ראשן מעלה ריח של מים תהוריים, שרחזו שערן בהם לכבוד פסח. *אבא מקדש על היין ואומר,* אשר בחר בנו מכל עם ורומנו מכל לשון, וכל העולם יכול מתרומות והולך. *ואנו מתרומות מכל העולם.* *ואני תווה ומשתומם, בדיבור אחד* שיצא מפי אבא כל העולם מתעללה ואנו עולים ומטעלים על כל העולם כולו. *וთוא מברך שהחינו.* אני חש ומרגיש שלאו אותנו בלבד הגינו הקדוש ברוך הוא לזמן הזה, אלא אף את הזמן.

זה עשו אבא בין כוס ראשונה לאמרית ההגדה, אבא נוטל ידיו וטובל כרפס מימלח ואוכל וגונן לבני ביתו וחוצה מצה. ובוצעה לשנים, ונתן חיים תחת המפה לאפיקומן וכור' ומגביה הקערה עם המצוות ואומר, הכא לחמא עניה בקול רם. אבא

כנרות הללו במנורת חנוכה. וכל הדף התחיל מזוהר, מעוז צור ישועתי. ובא מוציא ארנק של עוז מכיסו ונוטן לנו מעות של חנוכה, והתנוור בווער בבית וריה של לביבות מטוגנות נודף ואנו באים ויושבים לפניו השולחן. בתוך שאנו יושבים באים בני אדם, פנסים דלקים בידיהם ווקנם מעוטף בשלג, והם מנעריהם את השlag מוקנם ואומרים ברוכים היושבים. ואנו משיבים ברוכים הבאים. ובא משמחם במתנה, וכשעת פטירתם הם אומרים, בן לשנה הבאה עם כל ישראל אחינו בחנוכת בית המקדש ב מהרה בימינו אמן. בתוך שם יוצאים, באים קצת מחברי לשחק עמי בסביבון ובקלפים שנכתבו באותיות לשון הקודש שקורין קויטליך ובשאר מני שחוטש שנוהגין לשחק בחנוכה.

בוא וראה, עדין טעם לביבות של חנוכה בפי וכבר אני שומע שחובטים את המן. כיצד, אלא שבאותו הדף סדר פורים חרزو בסידורי. רבענו של עולם, כמה ימים כמה שביעות במא פרשיות יש בתורה בין חנוכה לפורים, ובועל הסידור הלו הסמיך פורים להנotta. אחר במקומי היה מתרעם, שהנotta את חמשה עשר בשבט, שאוכלים בו פירות נשtabחה בהם ארץ ישראל, אני איני מתרעם. אני ידע שמאחbatchו שאוחב בעל הסידור את התינוקות לא הזכיר חמשה עשר בשבט, שאין התינוקות פטורים בו מן החדר.

נהזר אצל פורים. מה אספר בעוני פורים ולא ידעתם. שמחה גורתה שמחה. מצוה רודפת מצוה. חובטים את המן יעשויים שחוק בראשיהם, ואוכלים ושותים ושמחים, ושולחים מנוט איש לרעהו, וננותנים מנתנות לאבינוים, ומיטיבים את הלב במני מגדים עשויים בחבטה גדולה מצוקר בצדירות שונות יבגוניים שונים, ובועל פרצופים יוצאים ונכנסים, זה בדמות כושי זהה בדמות תוגר, זה בדמות דוב זהה בדמות קופף. אפילו

אתם שעופפים כל השנה, אותו היום הם שמחים. גדולה שמחת פורים, אבל כל שמחתו אינה אלא יום אחד. בוא וראה, עשרה בנים היו להמן הרשע וכולם ניתלו עמו. ותא

זכה שניתוסף חג על ידו והם לא זכו שניתוסף חג על ידם. כלום קטנים היו מהמן ברשות, אלא אומר אני, הוא שישראל היו כדאים בעיניו ונתן עשרה אלףים ככר כסף בשבי לאבדם חס ושלום היה כדאי שניתן חג על ידיו, הם שישראל לא היו כדאים לפניהם, אף הם לא היו כדאים ונכללו עם אותו רושע באותה שמחה.

גדולה שמחת פורים, אבל הגו קוצר. בנגדו נתן לנו הקדוש ברוך הוא את חג הפסח, שימי שמונה, וכל يوم אורך מחייב וחתמו מרובה مثل חבריו.

חמה נאה ומתקה ברקיע ואדמה שחורה מבצבצת מתחן השלים. העולם מתחדש והעיר מתנהת. ביתהנו מאיר וכלייו מצוחצחים וריה כרפס ומרורים נודף בכל הבית. ואבא מלובש קיטל לבן על בגדיו השחורים. כאדמה זו SMBatzat מתחן השלים, אך בגדו השחור מבצבן מתחן חלוקו הלבן. כל אימת שאני רואה אותו לבוש לבנים דומה הוא בעיני למלך שאינו מטה לעולם ועומד לפני הקדוש ברוך הוא ואומר לפניו שירות ותשבחות. בוגדו יושבים אמא ומפטחת של nisi כרכרה. על ראשה, בינויהם יושבים אחיו ואחותיו, לבושים בגדים חדשים; ונעלים מנעלים חדשים וכובעים חדשים בראשיהם של הבנים. והבנות שער ראשון מעלה ריח של מים טהורים, שרחצו שערן בהם לכבוד פסח. אבל מקדש על הין ואומה, אשר בחר בנו מכל עם ורומנו מכל לשון, וכל העולם כולו מתרומות והולך ואנו מתרומים מכל העולם. ואני תהה ומשתומם, בדייבור אחד שיצא מפי אבא כל העולם מתחלה ואני עולים ומתעלים על כל העולם כולו. והוא מביך שהחינו. ואני חש ומרגיש שלאו אותו בלבד הגענו הקדוש. ברונט הו זומן הו, אלא:

אף את הזמן. מה עושה אבא בין כוס ראשונה לאמרית ההגדה, אבא נוטל ידיו וטבל כרפס במילמלח ואוכל ונוטן לבני ביתו, וחוצה מצה. ובוצעה לשנים, ונוטן ח齊ה תחת המפה לאפיקומן וכוי' ומגביה הקערה עם המצוות ואומר, כהא לחמא עניה בקול רם. אבא

מעמיה נס

רמ רלו ואלו

שדבריו בנהת, מה דאה להנבה קילו, אלא עניין הרבה יש
בעולם שאין להם מה יאכלו, לפיכך מגביה הוא קולו ואומר כל
דכפין יתי ויכל, ברי שישמעו ויבאו ליסב עמו.

הרביה לושים יש בעולם וכל אחת קשה מחרבתה, כמה
נתיגעו חכמים ולא מצאו תירוץ לתרצן. אף אני קושית
הרבה היז לי לשאול, כגון מפני מה תינה מכל
האותיות, ומפני מה המליך שביצור לימים נוראים כתוב
באותיות גדולות, וכן שאר קושיות היוצאת בהן. אותה שעה לא
שאלתי אלא אותן ארבע קושיות שבгадה. אף אבא השיב לי
אותו התירוץ שבгадה, בניגון שהחילה עצב וסופה שמת,
עבדים היו לפראה במצרים וויצוiano ה' אלקינו שם וככו'.

אתי ורعي זרע קודש אהובי, דברים הרבה יש באותו עניין,
מהם ראויים בספר בשמה מהם ממש בושא לספרם, כגון
שאלת הרשע שכארבעה בניין, וכגון שמחילה עזבי עבודה
זרה היו אבותינו וכגון מה שביקש לבן הארמי לעשות ליעקב
אבינו. אי אתם צרכים אלא לפתוח את סידורי וכל ההגדה
פתחה לפניכם, מקדש ורץ ועד לך גדי. מה נאה ניגון
זה של חד גדי. אבל שאין מלאכי השרת מכירם בלשון
ארמי.

גדולים וטובים לילי פסחים, גדולים וטובים ימי הפסח. העולם
דייחו נודף ריח בגדים חדשים ומגבעות של קש, וממלדי תינוקות
ידייהם רפות ולשונם רכה. ראויים תינוק מיד מחליקים את
לחיה, כדי למשוך לבו וילמוד אצלנו.

חג הפסח עבר, אבל שימושו קימת והולכת. הרקייע מעוטף
טלית שכולה תבלת וציציות ציציות נמצחות מבנפייה. החלונות
פתחים וצפרים מציצות ושרות. הימים מארכיכים והולכים
והלילות אפלים ומותקים. כשאנו רעב אמא נותנת לי פת
בחמאתה שריחה כריה השדה לא כבימות החורף שרגילים אנו
בשומן אווזים שמשמין את הלב וגורים כובד לגוף. אף אני
מעורטלי מעיטופין של חורף وكل אני על פני העולם.

חביבין ימים שבין פסח לשבועות. חיבת יתרה נודעת להם

time signature of these
three signatures - as shown in
the margin?

טידור תפילתי

רמא

לשבותם שבתם. החמה וזרחת על טלי הרים והעיר שוקתת
על בוקרה ובבית הכנסת הגדול אמרים יוצרות, שביה עניה.
איומי סגולתי, ושאר שמות חיבת השקדוש ברוך הוא קורא
 לישראל.

חיבת אמן ורחים מקיפה את הימים. אנו יושבים בחדר
ולומדים מעשה הקברנות שמיטה ווובל, כנגドנו בישיבה של
עליה יושבים כ"ד אלף תלמידיו של רב עקיבא שמו בין
פסח לשבעות. ובשעה שהקדוש ברוך הוא זכר את בנוי
שנתנים נפשם על התורה, מורייד דעתות ומרווה את הארץ,
והגנים מתקשטים בצדיכים ופרחים והעיר מלבלב. זה העיר
שביל'ג בענום תינוקות יוצאים לשם הם ורבותיהם, קשת והצדיכים
בידיהם ווורים לפני השטן. עדין הוא עומד בין שמיים לארק,
מורקים בו הצדיכים עד שברשו געשה ככבריה שאינה יכולה
לעכב בחוכה כלום, כבר הוא אין יכול לעכב השפצע שירוד
לעלום בזוכות ישראל שקיבלו את המנורה.

אחיך ורעי זרע קודש אהובי, יודע אני שנשומותיכם قولן במעמד
הר סיני הוי, וכשיצרתם משיאכם לעשות עבירה חס ושלום
ונכרים אתם אותם קולות וברקים. מיד אתם מושכים ידיכם מן
העברית. אבל אילו היהת בחג השבעות בקהלינו לנו היהת
רואים דוגמא למעמד הר סיני והייתם עושיםמצוות ומעשים
טובים כל ימיכם.

חטנה ונמוכה הקלוי. שלנו ופרוצה לכל רוחותיה, החולנות
שברחים והקריות מתקלפים. אבל בחג השבעות היא מלבלבת
כעיר, ועל התקורת מתוחים חוטים חוטים בזרת מג דוד,
ועליהם ירוקים תלויים עליהם ומפרחים כל מיני ריחות טובים,
וונגויות החולנות מוקשחות בניריות המוגונים. מהם קלעים
בדמות הצדיכים ופרחים. מהם בדמות צפירים ועופות שמיים. מהם
בדמות חיות ובהמות. חייכם אפילו שר של יער לא ראה
דוגמתם.

נאה ביותר ארון הקודש שהקיפו אותו אילנות נאים. וכשהרוח
מנשבת בהם הם מרחתים. סבורים אתם צנה אהזותם. לא כי,

שדבריו בנהת, מה ראה להנבה קילו, אלא עניים הרבה יש בעולם שאין להם מה יכול, לפיכך מגביה הוא קולו ואומר כל דברין יתי ויכל, כדי שישמעו ויבאו לישב עמו.

הרבה קושית יש בעולם וכל אחת קשה מחברתת. כמו נתייגעו חכמים ולא מצאו תירוץ לתרצן. אף אני קושיות הרבתה היו לי לשאול, כגן מפני מה אוט ייד' קטנה מכל האותיות, ומפני מה המלך שבונזר לימים נוראים כתוב באותיות גדולות, וכן שאר קושיות כיווצא בהן. אוף אבא השיב לי שאלתי אלא אותן ארבע קושיות שבгадה. אף אבא השיב לי אותן התרוץ שבгадה, בגיןו שתחילה עצב וסופו שמת, עבדים היינו לפרעה במצרים ויצוינו ה' אלקינו שם וכוכ'.

אהי ורعي זרע קודש אהובי, בדברים הרבה יש באטו עניין, מהם ראויים בספר בשמה מהם ממש בשורה, בגין שאלת הרשות שבארבעה בניים, וכגן שמתחלת עובדי עבדה זרה הינו אבותינו וכגן מה שביקש לבן הארמי לעזב אבינו. אי אתם צרכיכים אלא לפתוח את סידורי וכל ההגדה פתוחה לפניכם, מקדש ורחץ ועד לח' גדי. מה נאה ניגון זה של חד גדי. אבל שאין מלאכי השרת מכירים בלשון ארמי.

גדולים וטובים ליל פסחים, גדולים ו טובים ימי הפטח. העולם ד'יזו נודף ריח בגדים חדשים ומגבעות של קש, וממלדי תינוקות ידיהם רפות ולשונם רכה. ראויים תינוק מיד מחליקים את חייה כדי למשוך לבו וילמוד אצל.

חג הפטח עבר, אבל שימוש קיימת והולכת. הרקיע מעוטף טלית שכלה חכלת וציציות ציציות נמשכות מבנפיה. החלונות פתוחים וצפרים מציציות ושרות. הימים מאricsים והולכים והלילות אפלים ימתוקים. כשהאני רעב אמא נותנת לי מטה בחמאה שריחה כריח השדה, לא כבימות החורף שרגילים אנו בשומן אווזים שימוש נאת הלב וגורים כובד לגוף. אף אני מעורט מעיטפין של חורף וכל אני על פני העולם.

חביבין ימים שבין פסח לשבעות. חיבת יתרה נודעת להם

לשבותם שביהם. התחמה זורחת על טלי הרים והעיר שוקטה על בוקרה, ובבית הכנסת הגדלו אומרים יוצרות, שבויות עניה, איזומי טגולתי, ושאר שמות חיבת שהקדש ברוך הוא קורא לישראל.

חיבת אומן ורחמים מקיפה את הימים. אנו יושבים בחדר ולומדים מעשה הקרבנות שמייטה וובל, כנגדו בישיבה של מעלה יושבים כ"ד אלף תלמידיו של רבינו עקיבא שמתו בין פסת לשבעות. ובשעה שהקדש ברוך הוא זוכר את בנינו שנותנים נשם על התורה, מורייד דמעות ומרווה את הארץ, והגנים מתקשטים בצדיכים ופרחים והעיר מלבלב, זה העיר שבילג בעומר תינוקות יוצאים לשם הם ורבותיהם, קשת והצימב בידיהם וירומים כלפי השטן. עדין הוא עומדת בין שמיים לארא, מורקים בו החצים עד שבשו נעשה ככברה שאינה יכולה לעמוד בתוכחה כלום. כך הוא איןן יכול לעמוד השפע שירוד לעולם בזכות ישראל שקיבלו את התורה.

ACHI ורעד זרע קודש אהובי, יודע אני שנשומותיכם כולן במעמד הר סיני היה וכשיצרכם משיכם לעשות עבירה וה שלום נוכרים אתם אותם קולות וברקיהם, מיד אתם מושכים ידיכם מן העבירה. אבל אילו היותם בחג השבעות בקהלו שלג, היותם רואים דוגמא למעטם הדר סיני והייתם עושים מצות ומעשים טובים כל ימיכם.

קטנה ונמוכה הקלוין. שלנו ופורצת לכל רוחותיה, החלונות שבוחרים והקירות מתקלפים. אבל בחג השבעות היא מלבלבת כיעה, ועל התקה מתחווים חוטים חוטים בצורת מגן דוד, ועלים ירוקים תלויים עליהם ומפריחים כל מיני ריחות טובים, ווגוניות החלונות מקושטות בניריות המגווניות, מתחם קלועים בדמות ציאים ופרחים, מהם בדמות צפרים ווופות שמיים, מהם בדמות חיות ובהמות. חייכם אפילו שר של יער לא ראה דוגמתם.

נאה ביותר ארון הקודש שהקיפו אותו אילנות נאים, וכשהרota מנשכת בהם הם מרתקים. סבורים אתם צנה אהזותם. לא כי,

אלא הם מתלהשים ואומרים, אם לא זכינו שיעשנוו ארון קודש לספרי תורה, עתידים אנו לחמם את התנור בלילה חורף, בשביב בחורי ישראל שלומדים תורה. ביותר מקשחת היא היכמתה, שהחzon קורא שם בניגון נאה פיות אקדמיות. היאך אומות העולם שואלין לישראל, מה ראותם לקבל עליהם על תורה, מצות ומה שישראל מшибין להם.

[בבורים אתם ששכחתי את תשעה באב, לא שכחתי, אלא אני אמי את אבלו של החורבן מפני שמחת סיידורי סבורים אתם ששכחתי את ראש השנה ויום הכיפורים, סוכות ושמחת גורה, לא שכחתי, אלא היום קזר והדברים מרובים. הרבה זברים יש סיידורי הנאה ועודין לא הספקתי לבדוק כל דבר דבר, ואתו היום הרי ערב שבת היה והזרכתי להכין עצמי לבדור שבת.

כל מה שעשה בעל הסידור לא עשה אלא בשביב, אף על פי זו יש בו דברים שאני צדיק להם, בגין סדר נטילת ידיים שחרית וברכת ציצית וקריאת שם וקידוש לשבת אני יודע בעל פה. או שבבעל הסידור החליף אותו באחיו הקטן, או שעשה את סיידורי לפני שנה שתי שנים קודם שהוא הברכות שגורות בפי. ברם זכרו בעל הסידור לטוב שהסמיד להן סדר הנחת תפילין. עדין לא הגעתו למצוות, אף על פי כן כבר הרגשתי בראשי ובشمالي מקום הנחת תפילין דגונג שמרגיין בשעת גיחתן.

מה אשאל ומה אבקש עוד? דברים הרבה יש בעולם ואני יודע מה אבקש תחילת ומה אבקש אחר כך. עמדתי ומסתרתי את הדבר לסדר ופתחותיו במקומות שפתוחתי ומצאתי הלכות עיבובין. אותן שעיה התחליו דרכיהם שאין להן סוף מתגללות ובאות כשלונסאות קבועים בהן וחוטים מתחווים ביןיהם וצפור שוכנת על חוט. לא הספקתי להסתכל בה, עד שנמלה הצפורה שתיכנפה ופרחה למקום שאין בו תחומיין רבונו של עולם, בריה קטנה זו להיכן שהיא רוצה לילד היא הולכת, ואני יצאתי חז' לבייתי מיד שואלין אותה להיכן אתה רץ.

כמה מבקש אני לשוטט בעולם, כאלייו הנביא זכר לטוב וכרבבי ליב בן שרה זכרונו לברכה, אילו זהנו לי רשות היתה גוטל מkal ותרמיל ומחר ממקום למקום והולך. עד לעבר מנהר סמגטין או לארץ ישראל.

בתוך שהפכתי בסידור לעוגינהה לי תפילת הדרך מיד עשית קempt בדף, כדי שאמצא אותה תפילה בשעת הצורך ולא את עטבב. עדין אני יודע בכירור להיכן אלך, למקומות שהזכיר לך למקומות תורה, אם שמא אלך לחפש את לך הצדיקים לעזרך לבם שיתגברו בתפילה ויביאו את המלך המשיח ונעלת לירושלים. וכיוון שנזכרתי את ירושלים בקדושתה ואני משוטט בה נזכרת. וכבר ראיתי את ירושלים בקדושתה ואני משוטט בה מקודשה לקודשה. עד שאני משוטט כך, אמר לי לבני כולם לא שמעת שעתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל העולמות. + במלחמי מתיירא שמא ארץ ישראל מתחפשת ובהה לעיריו ואני משתיר בעררי ואני זו עולמית. יודע הייתי שלא בא אותה מחשבה אלא לנסתוני, אם לקדושת הארץ ישראל נתכוונית או לשיטוט דרכים נתכוונית. עמדתי וישרתי קempt שעשית בתפילת הדרך, כדי להראות שכ כוונתי אינה אלא ארץ ישראל.

הרבה הדברים יש עוד סיידור, אלא שכבר עמד המשמש בשוק וקרא ישראל קדושים שבת קודש ממשמש ובא. נסתכלתי וראיתי שהחנויות גנעלוות ובני אדם רצים מן המרחוב והחמתה אדומה סמור לשקיעתה ונורנות גדרקים בכתמים. ירדתי למטה ורחתמי את פני וידי ולבשתי בגדי שבת והלכתי עס אבא לקליוו כשידורי החדש בזורי, תחילה בזורי ואחר כך נטלתיו לידי, שמא זרועי עבה ואין הסיידור גראה כל כך, לפיכך גטלתיו בידי.

וכיוון שהגעתי לקליוו נשקתי את המוזה והרכנתי את ראשיו כנגד המיבל ופתחתי את סיידורי וקרأتي בשיר השירים. מי שאכל פרי חדש וריהם המתוק בא לו הוא יכול לשוטט לעצמו

wandering
traveling
disc of B sh

זידור תפילה

במה מבקש אני לשוטט בעולם, כאליהו הנביא צור לטוב
יכרבי ליב בן שרה זכרונו לברכה. אילו נתנו לי רשות היזח
נותל מקל ותרמיל ומהז ממקום למקום. עד לעבר
אנגרה סמבעתו אן לאראץ' ישראל.

בתוך שהפכתי בסידור גודמנה לי תפילת הדרך. מיד עשית
קמט בדף, כדי שאמצא אותה תפילת בשעת הצורך ולא
אתעכב. עדין אני יודע בבירור להיכן אלך, למקומות שהזכרתי
או למקומות תורה, או שמא אלך לחפש את ל'י הצדיקים לעורר
לבם שיתגבורו בתפילה ויביאו את המלך המשיח ונעלמת
לי ירושלים. וכיוון שנזכיר את ירושלים התחליל לבוי דופק, אלו
דפוקות של שמחה, שלבם של ישראל דופק בשעה שירושלים
נזכרת. וכבר רأיתי את ירושלים בקדושתה ואני משוטט בה
מקודשה לקדושה. עד שאני משוטט כך, אמר לי לבני (כלום)
לא שמעת שעמידה ארץ ישראל שתחפשט בכל העולמות.
התחלתי מהעירא שמא ארץ ישראל מתחפשט ובאה לעיר ואני
משתייך בעיר ואני זו עולמית. יודע היותי שלא באה אotta
מחשבה אלא לנשותני. (אם לקדושת ארץ ישראל נתכוונתי או
לשיטות דרכים נתכוונתי) עמדתי ויישרתי קמט שעשיתי
בתפילת הדרך, כדי להראות שככל כוונתי אינה אלא ארץ
ישראל.

הרבבה דברים יש עוד בסידור, אלא שכבר עמד השם בשוק
וקרא ישראל קדושים שבת קודש ממשמש ובה. נסתכלתי
וראיתי שהחנויות נגעלוות ובני אדם רצים מן המרחץ והחמה
אודומה סמוך לשקעיתה ונרוות נדלקים בכתמי. יודחתי למטה
וירחצתי את פני וידי ולבשתי בגדי שבת והלכתי עם אבא
לקולו כי שסידורי החדש בזורי עי, תחילת בזורי עי ואחר כך
בטלתו לידי, שמא זרוי עבה ואין הסידור נראה כל כך.
לפיכך גטלהין בידין.

שאכל פדי חדש וריחו המתוק בא לו והוא יכול לשועות לעצמו
שנוגד ההיבל ופתחתי את סידורי וקראתי בשיר השירים. מי
ככיוں שהגעתי לקליו נשקי את המזווה והרכנתי את ראשי

אללא הם מתחלשים ואומרים, אם לא זכינו שיעשנו ארון קודש
לספר תורה, עתידים אנו לחם את התנור בליל חורף, בשביל
שבחו ר' ישראל שלומדים תורה. ביותר מוקשחת היא הבימה,
שהחוץ קורא שם בניגון נאה פיוות אקדמיות, הימך אומת
העולם שואלין לישראל, מה ראייתם לקבל עליהם על תורה
מצוות ומה שישראל משיבין להם.

שכוברים אתם ששהחתי את תשעה באב, לא שכחתי, אלא
מנניה אני את אבלו של החורבן מפני שמחת היידורי. שכורים
אתם ששהחתי את ראש השנה ויום הקיפורים, סוכות ושמחת
גורה, לא שכחתי, אלא היום קצר והדברים מרובים. הרבה
שכברים יש בסידורי הנהה ועודין לא הספקתי לבודוק כל דבר
בדבר, ואותו היום הרי ערב שבת היה והוצרכת להכין עצמי
לכבוד שבת.

כל מה שעשה בעל הסידור לא עשה אלא בשבייל, אף על פי
זאת יש בו דברים שאיני צריך לך, בגין סדר גנולית ידים
שחוירית וברכת צ'יצ'ית וקריאת שמע וקידוש לשבת שאני יודע
על פה, או שבעל הסידור החליף אותו באחיו הקטן, או
שעשה את סידורי לפני שנה שתי שנים קודם קודם שהוא הרכות
טగורות בפי, ברם זכור בעל הסידור לטוב שהסמיר להן סדר
ונחת תפליין, עדין לא הגעת למצוות, אף על פי כן כבר
ורגשתי בראשי ובشمאל מיקום הנחת תפליין דגdog שמרגישיין
שעתו הגנתו.

זה אשאל ומה אבקש עוד ? דברים הרבה יש בעולם ואני
ודודע מה אבקש תחילת ומה אבקש אחר כך. עמדתי ומסרתי
את הדבר לסידור ופתחתיו במקום שפתוחתי וממצאי הלוות
ירובין. אותה שעה התחליו דרכים שאין להן סוף מתגללות
באות כשבולנסאות קבועים בהן וחוטים מתחווים בינויהם
עפוף שכונת על חוט. לא הספקתי להסתכל בה. עד שנשלחה
ציפור שתי כנפה ופרחה למקום שאין בו החומין. רבו של
ולם, בריה קטנה זו להיכן שהיא רוצה לילך היא הולכת,
אני יוצאי חוץ לביתי מיד שואלין אותו להיכן אתה רץ.

enclosure v. freedom
native of / נִסְתַּחֲוָה

אחד מששים מאותו הטעם של אמרת שיר השירים בסידורי החודשiscal דף ודף שבו מעלה ריח חדש. לא הספקתי לטימי שיר השירים, עד שעשתה בזורען. חברי אינם בכלל דרך ארץ, עומדים במקומות קדושים וצובטים בזורען. שאלו אותו חבר, מה הביא לך אבא מן היריד? והם משבים חללו של בער, חיריקת ציר של דלה, קול שופר, קידוש ליום הכיפורים ושאר דבריהם שלא היו ולא נבראו. אמרתי לחבר, אם אתם רוצים לראות את המתנה המתינו לי עד לאחר התפילה ואראת לכם. אמרו לחבר, מתחננו לפיך הוא אומר כן. אמרתי לחבר, אילו רואיתם את מתנהי, הייתם מטפחים על פיכם שאמרתם כן. אמרו לחבר, אילו מתנתך שווה כלום, הייתה מראה אותה מיר. עד שהבר ימדיים עמי דפק המשמש על השולחן והתחליל הש"ץ מתפלל. פירשו חבר מני בעל ברחם, ואני עמדתי והתפלתי מתוך סידורי הנאת. מوطה עמדתי בשיעני בסידורי ולבי צף וועלת, כתפילה שעולה לעמלה.

אחר התפילה נשקתי את סידורי ואחותיו בידי כשיין צופה באבא שהכל נתונים לו שלום והוא מוחיר להם שלום והם שואלים אותו מה.חרשות יש בעולם והוא משיב באנהה. מה שמחתי שיש לי אבא שהכל דוחקין לדבר עמו. וכשם שהגדלים דחקו עצם אצל אבא בן הקטנים דחקו עצם עצמו אצל. מיד רואיתי להם את סידורי ואמרתי, סידור זה הביא לי אבא מן היריד. חרוו כולם צוاريخם ונטלו את סידורי ונגנו פיהם עליו ונשוווה.

פתח אחד בכבוד סידורי ואמרה, אותן תיבות כשובים ונוקות בגרגרי השדה. פתח שני בכבוד סידורי ואמרה, כמה נאה כרכתו של סידור זה, אף הוא העבירו על לחיו ואמרה, עירו לך כשל בן פקועה. פתח שלישי בכבוד סידורי ואמרה, כמה נאה מסגרת זהב זו על להוותיו, ממש כמו שרשרת היא

עשוי, אין לך צורך אלא להלotta על בגדך, מיד סבורים שיש לך שרשרת של מורה שעוט.

אתה שעה מתגאה התי בסידורי ביתר ואמרתי היפנו בו והיפכו בו. רצונכם ברכת הנינהן, חיכם אותם מוצאים בו, רצונכם ברכני נפשי, חיכם אותם מוצאים בו. כך עירובתי דבר בדבר וענן בענין מתוך שנסחי הומה מהמת חיבה, ואף חברי הביטו בסידורי ושםהו.

למי לא ידעת כי מהם החברים טובים יש לי¹⁾ פעמים הרבה הצעיסוני וכעסתי עליהם, אותה שעה ראייתי שכולם אהובים כולם לבם טוב עלי.

כך עמדתי בין חברי כחנן וחברי שימחו את לבם בכל מיני מעשיות של סידורים, כגון מעשה הסידור שמצוין בבית הקברות שהמתים מתפללים בו בשעת הגזירה, ומעשה הסידור שכותוב בפה עשם של הנשפים על קדושת השם ואין כל ילוד אשה מתפלל בו מושם אסור ליהנות מן המתים, אלא הקדוש ברוך הוא בעצמו משתעשע בו בגין עזון, ומעשה הסידור שבבית הכנסת הגדל שביבוץ, כאשרם רשע מביט בו מתחפעת אותו בסידור, לפיכך גנווה גבאי בית הבנטה, שבעוננוינו שרבבו נתרבו הרשעים ויש לחשש שלא תשתייר אותן בסידור. אם מhabרי מתרעמים ואמרם, ימכו עיניהם של רשעים, אם הם חטאו הסידור מה חטא, ויש מhabרי שמחים, שלא הצריכו להתפלל בו.

עוד סיפרו חברי מעשה הסידור הגדל של רב מאיר רבבי יצחק שליח צבור זצ"ל מעבר לנهر סמברטון, וזה רב מאיר ב"ד, יצחק שעשה פיות אקדמיות. כשקיבלו להכניות את סידורו לבית גנוו של הקיסר לא נכנס, שאינו כל חדר מחזיק אותו מהמת גדו. ועוד סיפרו מעשה הסידור של ר' גדיאל התינוק, שהוא קטן כנמלה, ובשני וחמש עשרה הדוגי מלכות אמרם בו תחינות, נחשבנו כצאן לטבת, ומיכאל שר ישראל עונה אחריהם, שוב מחרוןך ורhom סגולה אשר בחרת.

*
שם ושלומ שעיני צרה בסידורים קדושים אלו, אלא אדם עשו

אחד מששים מאותו הטעם של אמרת שיר השירים בסידורי החדש שכל דף ודף שבו מעלה ריח חדש. לא הספקתי לסיים שיר השירים, עד שהשתתי בורועי. חבירי אינם בכלל דרך ארץ, עומדים במקום קדוש וצובטים בורועין. שאלו אותו חבירי, מה הביא לך אבא מן היריד? והם מшибים חללו של בעך, חירות ציר של דלתה קיל שופר, קידוש ליום הכיפורים ושאר דברים שלא היו ולא נבראו. אמרתי לחבירי, אם אתם רוצחים לראות את המתנה המתינו לי עד לאחר התפילה אראה לכם. אמרו חבירי, מתבישי הוא במתנתנו לפיכך הוא אומר כן. אמרתי לחבירי, אילו ראתם את מתנתנו, הייתם מטפחים על פיכם שאמרתם כך. אמרו חבירי, אילו מתנתך שווה כלום, הייתה מראה אותה מיד. עד שהבירי מדיברים עמי דפק המשם על השולחן והתחליל הש"ץ מתפלל. פירשו חבירי ממני בעל ברחם, ואני עמדתי להתפללמי מתוך סידורי הנאת. מונה עמדתי בשעוני בסידורי ולבי צפ ועולה, כתפילה שעולה לעמלה. אחר התפילה נשקתי את סידורי ואחותיו בידי כשאני צופה באבא שהכל נותנים לו שלום והוא מוחיר להם שלום והם שואלים אותו מה. חדשות יש בעולם והוא מшиб באנחתה. מה שמחתי שיש לי אבא שהכל דוחקין לדבר עמו. וכשהוגדלים דחקו עצם אצל אבא כך הקטנים דחקו עצם אצל. מיד הראתי להם את סידורי ואמרתי, סידור זה הביא לי אבא מן היריד. חרצו כולם צוארים ונטלו את סידורי ונתנו פיהם עליו ונש��והן.

פתח אחד בכבוד סידורי ואמר, אותן תיבות כשובפים ונקדות בגרגרי השדה. פתח שני בכבוד סידורי ואמר, כמה הנה כרכינו של סיור זה. אף הוא העבירו על חייו ואמր, עוזרו לך כל בן פקועה. פתח שלישי בכבוד סידורי ואמר, כמה נאה מסגרת זהב זו על להחותיו, ממש כמו שרשרת היא

עשוויה, אין צורך אלא לחולתה על בגדר, מיד סבורים שיש לך שרשות של מורה שעotta.

אותה שעה מתגאה הייתי בסידורי ביותר ואמרתי היפכו בו והיפכו בו. רצונכם ברכבת הנינהן, חיכם אתם מוצאים בו, רצונכם ברכבי נפשי, חיכם אתם מוצאים בו. כך עירובתי דבר בדבר וענין בענין מתוך שנפשי הומה מהמת חיבתך. ואף חבירי הביטו בסידורי ושםו.

מיimi לא ידעת כי מה חבירים טובים יש לי. פעמים הרבה הטעיטוני וכעטטי עלייהם, אומה שעה ראייתך שכולם אוהבים כולם לכם טוב עלי).

כך עמדתי בין חבירי כחתן וחבירי שימחו את לביו בכל מני מעשיות של סידורים, כגון מעשה הסידור שמצוות בבית הקברות שהמתים מתפללים בו בשעת הגזירה, ומעשה הסידור שכתב בפייח עשנו של הנשראפים על קדושת השם ואין כל ילוד אשה מתפלל בו משום שאסור ליהנות מן המתים, אלא שבחבתה הכנסת הגדול שבבוצץ, כשהאדם רשע מביתו בומתפקעת אותן בסידור, לפיכך גנווה גבאי בית הבנות. שבעונותינו שרבו נתרבו הרשעים ויש להשיש שלא תשאיר אותן בסידור. אם יש מחברי מתרעמים ואומרם, ימכו עיניהם של רשעים, אם הם חטאו הסידור מה חטא, ויש מחברי שמחים, שלא הזריכום להתפלל בו.

ועוד סיירו חבירי מעשה הסידור הגדול של רב מאיר ברבי יצחק שליח צבור וצ"ל מעבר לנهر סמבעון, וזה רב מאיר בר' יצחק שעשה פיות אקדמיות. כשביקשו להכניס את סידורו לבית גנוויו של הקיסר לאונכנס, שאין כל חדר מחזיק אותו מחמת גדלו. ועוד סיירו מעשה הסידור של ר' גדיאל התינוק, שהוא קטן כנמלה, ובשני וחמשי עשרה הרוגי מלכות אומרים בו תחינות, נחשבנו כצאן לטבה, ומיכאל שר ישראלי עונה אהיריה, שוב מחרון ורhom סגוליה אשר בחורת.

חס ושלום שעוני צרה בסידורים קדושים אלה, אלא אדם עשו

לחבר באת שלן. חורתי ופתחתי את סידורי, כדי ליתן לחבריו להתעסק בו. חור אחד ונintel את סידורי בידו ואמר, סידורך נאה, אבל אני ראייתי סידור אחר נאה הימנה, שהובא מירושלים ולוחותיו עשויים עצי זית וצורת בית המקדש חקוקה עליו וכתוב בו נדפס פה ירושלים עיר הקודש תבנה ותוכנן במהרה בימינו אמרן.

אמרתי לו לחבריו, מנין לך שסידורי לא נדפס בירושלים ? ותוון כדי דיבורי רפה לבני כשבועה ושתי ידי געשו מרושלות.

נטלו חבר את סידורי וקרווא נדפס פה ק"ק פערטיקוב. פתח אחת, לא שמעתי שיש עיר כזו בעולם. אמר שני, שמעתם שם משונה כזה. אמר שליש, עיר זו ודאי במלכות יון הרשעה היא. אמר רביעי, ואני אומר על שם ערל היא נקרת, שכן פערטי שם ערל הוא. והוסיף אחר ואמר, סידור נאה הביא לו אביו. הוסיף אחר ואמר, מתנה הראיה להתכבד בה.

באותה שעה נפתחו לחברי פיפיות הרבה וקינטרו על סידורי עד שפירשו ממנה. ובשעת פרישתם עיקמו את חוטם ויעוותו את שפתותיהם ואמרו, פערטי מפערטיקוב.

עמדתי לי ייחידי והכנסתי את פני בסידורי ואמרת, רבענו של עולם מהוק ברחמי הרבים אותה תיבה שגרמת לי צער זבושה וכתווב שם ירושלים בסידורי, ואתפלל לפניך כל הימים כשם שמתפללים לפניך בירושלים עיר קדש, חורתי והבטה בסידורי. אווי, עדין פערטיקוב במקומה עומדת, וכל אות גודלה ואוינה ומאיימת וboldת והולכת, עד שנגעינו האותיות ממש בעינינו.

אבל אני לא נרתעת לאחרוי, אפשר סידור תפילת בידי ואני ATIIRA ? פתחתי את סידורי במקום אחר ואבitem, ואין פערטי ואין פערטיקוב, אלא תפילות קדשות ונוראות מצפפות מן הדפים.

כלאות במקומות שקראי, ומה קראתי, קראתי מהעלנו לציון עירך ברנה ולירושלים בית מקדשיך בשמחת עולם, התהיל לבי

מגפץ ואף התפילה התיכילה מקפצת, כי שקשה לו במקומו וمبקש לילך למקום אחר. ולא תפילה זו בלבד, אלא כל תפילה וחפילה בין של הול בינו של שבת בין של ראש חודש בין של יום טוב קופצת נא Kaptsatz ניכר היה שכל תפילהן של התפילות תלולות לאرض ישראל. וכן היה עמיד ומהפק בסידורי וקורא, עד שהഗעתושוב לסדר ההגדה של פסח.

// אחי ורعي ורע קודש אהובי // מה אספר ולא ידעתם. עד שאני משתמש בסדר ההגדה נראו לפני שלוש תיבות גדולות - לשנה הבאה - ביבנישלים. באותה שעה נצאנז דמעות בעיני, לא דמעות של בושה ולא דמעות של צער, אלא דמעות של שמחה. יוזרוوابאו הדמעות על האותיות, עד ששוטטו האותיות בדמעות, כאילו הסידור עצמו בוכה עמי.

מה אוסף ומה אספר ומה אריך בಗלות הארץה זאת. עמדתי ונשכתי את סידורי ונשכתי אותו האותיות ואמרתי, לעת עטה אני ואתם בגנות, לשנה הבאה בירושלים.

קונה אדם תפילין בשמונה כתרים. רוצה מעור אחד נתן עשרה כתרים. אין כתובי ספרים תפילין ומוונות מבקשים להתעשר מן המצוות. ואילו ביקשו להתעשר הררי כבר ישבו אנשי הכנסת הגודלה עשרים וארבעה תעניות על כתובי ספרים תפילין ומוונות שלא יתעשרו. אם כן למה בובו אבי מורי צ"ל על תפילי כפלי כפליים ? וכי בשבילים שהיו ישנות השבחות אלא תפילין אלו רבי אלימלך סופר כתב אותן, ועל ידי שהיה אבי צ"ל מחייב אותו הוציא על תפilioי ממון הרבה. וכי רבי אלימלך לא היה בפתוקם של אנשי הכנסת הגודלה ? ומה עשה רבי אלימלך בכל הממון הווה ? והלא רבי אלימלך עני

natural self - fact
1922

לחAbb את שלון. חזרתי ופתחתי את סידורי, כדי ליתן לחברי להתעסק בו. תhor אחד ונטל את סידורי בידו ואמר, סידורך נאה, אבל אני ראייתי סידור אחר נאה הימנו שהובא מירושלים ולהחותיו עשויים עצי זית וצורת בית המקדש הקוקה עליו וכחוב בו נדפס פה ירושלים עיר הקודש תבנה והוכנן במהר בימיון אמרן.

אמרתני לו לחברי, מנין לך שסידורי לא נדפס בירושלים ? ותוך חבר דיבורי רפה לבני כשעות ושתי ימי נעשו מירושלים.

נטלו חברי את סידורי וקראו, נדפס פה ק'ק פערטיקוב. פתח אחד, לא שמעתי שיש עיר כזו בעולם. אמר שני, שמעתם שם שונה כזה. אמר שלישי, עיר זו וודאי במלכות יון הרשעה היא. אמר רביעי, ואני אומר על שם Urל היא נקראת, שכן פערטי שם Urל הוא. הוסיף אחר ואמר, סידור נאה הביא לו אביה. הוסיף אחר ואמר, מתנה הרואה להתכבד בה.

(באותה שעה נפתחו לחברי פיפיות הרבה וקינטו על סידורי עד שפירשו ממנה) ובשעת פרישתם עיקמו את חוטם ועיטו את שפותיהם ואמרו, פערטי מפערטיקוב.

עד מהזק ברחמייך הרבים אותה תיבה שגרמה לי צער עמדתי לי ייחידי והכנסתי את פני בסידורי ואמרתי, רבונו של עולם מהזק ברחמייך הרבים אותה תיבה שגרמה לי צער זבושה וכחוב שם ירושלים בסידורי, ואתפלל לפניו כל הימים כשם שמתפללים לפניו בירושלים עיר קדש. חזרתי והבטתי בסידורי. אווי, עדיין פערטיקוב במקומה עומדת, וכל אות גדולה ואיזומה ומאיימת ובולטת והולכת, עד שנגעכו האותיות ממש בעיני.

אבל אני לא נרתעת לאחרוי, אפשר סידור תפילת בידי ואני אחירא ? פתחתי את סידורי במקום אחר ואבטה, ואני פערטי ואני פערטיקוב, אלא תפילות קדשות ונוראות מצפפות מן הדפים.

קראתי במקום שקרהתי, ומה קראתי, קראתי והעלנו לציון עירך ברנה ולירושלים בית מקדשיך בשמחת עולם, התחליל לבי

מקפץ ואף התפילה התחלת מקפצת, כמו שקשה לו במקומו וمبקש לילד למקום אחר. ולא תפילה זה בלבד, אלא כל התפילה ותפילה בין של חול בין של שבת בין של ראש חדש בין של יום טוב קופצת ומקפצת. ניכר היה שככל תפילה נשל התפילות לעלות הארץ ישראל. וכך היה עוזם ומהפך בסידורי וקראה, עד שהגעתם שוב לסדר ההגדה של פטה.

אתני ורעי ורע קודש אהובי, מה אספר ולא ידעתם. עד שאוני משמש בסדר ההגדה גראן לפני שלוש תיבות גדולות, לשונה הבאה בירושלים. באotta שעה נצאנז דמעות בעיני, לא דמעות של בושה ולא דמעות של עצה, אלא דמעות של שמהה. ירדנו ובאו הדמעות על האותיות, עד שוטטו האותיות בדמעות, כאילו הסידור עצמו בוכה עמי. מה אוסף ומה אספר ומה אאריך בגנות הארכיה הזאת. עמדתי ונשחת את סידורי ונשחתת אותן האותיות ואמרתני, לעת עתה אני ואתם בגנות, לשנה הבאה בירושלים.

קונה אדם תפליין בשמונה כתרים, רוצה מעור אחד נתן שעשרה כתרים. אין כתבי ספרים תפליין ומזוות מבקשים להתעשר מן המצוות. ואילו ביקשו להתעשר הרי כבר ישבו אנשי הכנסת הגדולה עשרים וארבעה תעניות על כתבי ספרים תפליין ומזוות שלא יתעשרו. אם כן למה בזבוז אבי מורי וצל על תפליי כפליים ? וכי בשביל שהוא ישנות השביבות אלא תפליין אלו רבי אלימלך סופר כתוב אותן, ועל ידי שהיתה אבי וצל' מhabב אותו, הוציא עלי תפליין ממון הרבה. וכי עשה רבי אלימלך לא היה בפתוקם של אנשי הכנסת הגדולה ? ומה

היה ובסבב חומר היה יושב ואפילו כסא לישב עליו לא היה בכיתו. אמר היה רבי אלימלך ז"ל דימו ח"ל את העולם הזה לפרוודור ואת העולם הבא לטركlein אדם שהוא רץ לטركlein כלום הוא צרייך כסא לישב בפרוודור? אלא תגרים ותגרי תגריהם כיון שבאו תפילין של רבי אלימלך לידיים היו מעלים את דמיון חז' לדרך הטעב.

ב

יום שנכנסתי למצות טבלתי במקווה טהרה וקשתו אותו כחצן כלה. מעיל חדש הלבישוני ואבנט משיחתאי, ושני פיפין יורדין הימנו על שתי ברכיים וכובע שחור בראשי ונעלים שחורות ברגליים ומפתחת משיח קשורה לצוארי ומרגלית נועצת בה. וכל אימת שהגבהת ראי עננות אמן אחרי המברך הייתה מטפפת טיפה של אורות, באתי קלויין ותיק של תפילין בידי, של משיח שחור וצורת מגן דוד עלייה עשו נימין של כסך בהה ושמי ושם אבי עליו ומשיחאה צהבהבת אדונאה ברוכחה על פתח התקיק ושתי תפילין מונחות בתיק. עמדו עלי חבריו ושבעו את תיקי והמתינו לראות את התפילי. הוצאתי את התפילי וראו שכן ישנות. עקרו פיהם ואמרו כמה ממון בזבוז אבי של זה על בחור זה ולא מצא לננות לו תפילין חדשות. מיר התחליו מKentaris כי ואומרים, תפילין אלו של המתים שהחיה יוחקאל הנה, מיכל בת שואל היתה מנתת אותן לבני שאין מן המדה לדבר בשעת התפילה ולא השבתי להם כלום. לאחר שתימי את תפילתי אמרתי להם לחבריו, אראה בנחמה אם לא ראייתי את אבי הולך אצל הסנפר לחומין לי תפילין חדשות. אמרו לי, אלא שבקש הסופר שמונה או עשרה כתרים בשכרך, נטל אביך את רגליו והחוירן לבתו. אמרתי להם, היאך אתם אומרים שמנני שמונה או עשרה כתרים משך בא ידיו מן החדשות והלא על הישנות החזיא כפלוי כפלים? אמרו לי, אלא מה? אמרתי להם, דרך הילכו נזדמן לו לננות

הafilin שכח רבי אלימלך סופר, אמר תפילין אלו יפותה הן מכל התפילין אותן אני קונה לבני וקנה אותן. כיון ששמעו כך נשכו את לשונם ונשכו את תפילי. החזיא בא עוגות וין לבבוד אותו היום שנעשהתי אקסניא למצוות. פתחו כלום בכבוד תפيلي וברכוני. היו חבריו מתגאים בתפילהיהם שהן נוצחות ויש להן ריח של עור חדש. הבליעו سبحان בפיהם מפני תפילין שלי אף על פי שהן ישות הויאל ורבי אלימלך סופר כתוב אותן.

ג

ומי היה רבי אלימלך סופר? רבי אלימלך סופר כתם היה ובימיו של הצדיק מבוץ' היה. אם אבא לספר גודלו של הצדיק מבוץ' אני יודע بما היה פתוחה תחילתה. יש מתואה לשמע דבר הלכה והרי הוא זכר צדיק לברכה היה חדש חי' הלכות בכל יום ויש מתואה לשמעו מעשה נסים והלו הוא זכר צדיק לברכה היה מקפיד על בני אדם שטפסרים נסים. ומעשה ושמע שאומרים עליו יש לו גילוי אלהו, אמרה, יכול כל אדם לזכות לגילוי אלהו, כיצד, אדם לומד פרק בתנא דבר אליו והוא שן זכות לזכות לאלהו. אשריהם לצדיקים אלהו ואין לך גילוי אלהו מגולה מזה. אשריהם לצדיקים שהם יודעים מי לרב. אשרי רבי אלימלך סופר שדבק בזוה ואשרי הצדיק מבוץ' שקרב לזה. אלף בת לא ייכלו את מעשי. ואני לא אסתפתי. כאן אלא גרגיר קטן כמעט טיפת דיו למשמרת.

ד

כותבי ספרים תפילין ומזוות כתובים גטי נשים. מרובה שבר כתיבת גט משכר ספרים תפילין ומזוות. מי שרצה להפטר מאשתו ואומר בתכו גט לאשתי אינו מודדק עם הספר בפרטות. פחות פרוטה, יותר פרוטה, ובלבך שיפטר מפלונית.

96 sheel ben mitzvah

רמח

אלו ואלו

היה ובקביה חומר היה יושב ואפילו כסא לישב עליו לא היה בALTHO. אמר היה רבי אלימלך ז"ל דימו חז"ל את העולם הווה לפרוודור ואת העולם הבא לטראקלין אדם שהוא רץ לטראקלין כלום הוא צרייך כסא לישב בפרודור? אלא תגרים ותגרי תגריהם כיון שבאו תפילין של רבי אלימלך לידיהם היו מעלים את דמיון חוץ לדרך הטבע.

סוכן

ב

יום שנכנסתי למצות טבלתי במקוה תלולה וקשתו אותו כחנן כלה. מעיל חדש הלבישוני ואבנט משי הגרתי ושני פיפין יורדין הייננו על שתי ברכי וכובע שחדר בראשי ונעלים שחורות ברגלי ומטפחת משי קשורה לצוארי ומגלאית נועצה בה. וכל אימת שהגבהת ראי עונות אם אחורי המברך הייתה מטפתת טיפה של אורה. באתי לקליז'ו ותיק של תפילין בידי, של משי שחור וצורת מגן דוד עלי, עשוי נימין של כסף בהה ושמי שם אבי עליו ומשילה צחהבת אדומת ברוכה על פתח התקיק ושתי תפילי מונחות בתיק. עמדו עלי חברי ושבעו את תיקי והמתינו לראות את תפיל. הוצאתי את תפيلي וראו שהן יشنות. עקרו פיהם ואמרו, כמה ממיין בזינו אביו של זה על בחרור זה ולא מצא לknوت לו תפילין חדשות. מיר התחליו מקטנרים בי ואומרים, תפילין אלו של המתים שהחיה יוחזקל ה', מכיל בת שאל היהנה מנה ואותן. גרהרתי בלבי שאין מן המדה לדבר בשעת התפילה ולא השבת. להם כלום. לאחר שסימתי את תפילתי אמרתי להם לחברי, אראה בנחמה אם לא ראתה את אבי הילך אצל הסנפר להומין לי תפילין חדשות. אמרו לי, אלא שבקש הסופר שמונה או עשרה כתרים בשכרן, נטל אביך את רגליו והחוין לבתו. אמרתי להם, היאך אתם אומרים שמנני שמונה או עשרה כתרים משך אבא יהיו מן החדשות והלו על הישנות הוצאה כפלי כפלי אמרו לי, אלא מה? אמרתי להם, דרך הילכו גוזמן לו לknوت

רמצ

שני זוגות

תפילין שכח רבי אלימלך סופר, אמר תפילין אלו יפות הן מכל התפילין אותן אני קונה לבני וקנה אותן. כיון שהמעו כך נשכו את לשונם ונשקו את תפלי. הוציא אבא עוגות ויין לבבוד אותו היום שגעשיתך אבסניא למצותך. פתחו כולם בכבוד תפלי וברכוני. היו חברי מתגאים בתפילהיהם שני נוצחות ויש להן ריח של עור חדש. הבליעו שבחן בפיים מפני תפילין שלי אף על פי שהן ישות הויאל ורבי אלימלך סופר כתוב אותן.

ג

ומי היה רבי אלימלך סופר? רבי אלימלך סופר כת"ם היה ובימיו של הבדיקה מבוצץ היה. אם אבאו לספר גדולתו של הבדיקה מבוצץ אני יודע במה לפתוח חילה. יש מהואה לשמען דבר הלכה והרי הוא זכר צדיק לברכה היה מחדר ח"י הלחכות בכל יום ויש מהואה לשמע מעשה נסים והלא הוא זכר צדיק לברכה היה מקפיד על בני אדם שמספרים נסים. ומעשה ושם שאומרים עליו יש לו גilio/alio, אמר, יכול כל אדם לזכות לגilio/alio, כיצד, אדם לומד פרק בתנאה دبي אליו והוא אין לך גilio/alio מגולה מזה. אשריהם לצדייקם שהם יודעים למי להדק אשריהם לצדייקם שהם יודעים מי ל品格. אשרי רבי אלימלך סופר שדק בזה ואשרי הצדיק מבוצץ שקרב לו. אף בת לא יכולו את מעשינו. ואני לא אסתמי כאן אלא גרגיר קטן כמלה טיפת דיו למשמרת.

ד

כותבי ספרים תפילין ומזוות כותבים גטי נשים. מרובה שכרכ תיבת גט משכר ספרים תפילין ומזוות. מי שרוצה להפטר מאשתו ואומר בתבו גט לאשתי איינו מדקק עם הספר בפרוטות. פחות פרוטה, יותר פרוטה, ובלבך שיפטר מפלונית.

שנני זוגות רנה

בכשנת כלום אין דוחין שמוña עשר שר של שבת ומ-פְלִין שמוña
עשורה של יום טוב ?
ככך היה כי עומד בבית המדרש הישן, תפילין בורועי ותפליין
בראשי ומתפלל, פעמים עשיי את תפילה רחמים ותחנונים
פעמים ניגון ושמחה, וכל שעה ושבה היהי מושב בתפילה
ברועה זה שהוא ישב בשדה ומנגן והוא נזכר בטלאיו ובודקם
שםא אבד אחד מהם, עד שיש מיתר תפילה והלצתה את תפילה
ברואה כריכה אחר כריכה מותרת אבל סימנייהן שקוויים בبشرין,
לא היה יכול ושותה עד שנתעלמו לוגמי. פעמים הרבה
למדתני קודם לחייבן. עיני פורחות בספר והתפילה נילזותן,
עינינו נינוחות בין האותיות והתפילה נינוחית עמהן. הרבה
הצטערתني שנולדתי בדור זה, אילו היהי ביום חכמי הגמרא
הייתי לובש תפילין כל היום. מה אהבתني את תפيلي. יפה עשה
ודוניגנו הרמב"ם ויל שקבע הלכות תפילין בספר האבה.

וזודע אני בכם שאתם אומרים שמעשה התפלין אין אלא
של הקדוש ברוך הוא ולכונסת ישראל. רבי אלימלך סופר,
הה מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא ותפלין זה ישראל,
וזדרך שאמרו בברכות תפילין זמארין עלמא מה כתיב בהי ומוי
עמך ישראל. ובבית חומר היה יושב, שנחתאה הקדוש ברוך
הוא לדור בתהтонים. ואיפלו כסא לישב עליו לא היה ב ביתו, זו
ללות השכינה. והוא רץ לטركין, שהוא מצפה להחזר שכינו
ציוון בהירה בימיינו. אבל אני אומר לכם שהדברים פשוט
התפלין תפילין זה, כמו שכתוב בתורה ושרתם לאות על
דך והיו לטיפות בין עניך. הרבה יש לי בספר, אלא בדור
נוןintel טעם מצוה ממנה מוטב שאקימים והמשיכם בעת ההיא
דום.

**קנינו זכרונו לברכה היה אומר, שני דברים אין נפשו של אדם
זכה בהם לעולם, לחם ותפילין.**

שמענו שלא העמידו חופה ובטלו נישואין מחמת שלא הושם
הצדדים בנדוניא ולא שמענו שלא גרש איש את אשתו ממשום
שהלא נשתווה עם הsofar בשכרי. וכיוון שהאדם שכוה בא אצל
הsofar הsofar עוזה לו קולמוס וכותב גט. אבל רבי אלימלך
קודם שהיה כותב גט היה יושב בתענית ובלילה ונכנס אצל
אותו זוג ובוכה לפניהם ואומר להם אדם חולש אני ואני יכול
ליישב בתענית רחמי עלי ועשו שלום בינויכם. שנמעו עוזה את
הבלילה משתה ושםחה. לא שמעו חורז וימתענה. ובבלילה חורז
ונכנס אצלם ובוכה וմבקש שייעשו שלום בינויהם. אמרו עליו
על רבי אלימלך שלא זו עד שעשה שלום בינויהם ובפניו
ויזוצאים מגיעה ובבלה ונכנסים למןזה וועונג. לא היו להם
בניים, ילדו בניים. לא היו להם אלא נקבות, ילדו זכרים. וכיוון
ששנבענים למצוחה אבותיהם הולכים אצל רבי אלימלך סופר
וזהו כותב להם חפילין. אמרו חפילין שנכתבו על ידי השלום
אשרי מי שלובש אותן שהוא דוד שלום ודר עס אשתו
בשלום. אלו תפילין של רבי אלימלך.

1

בבוקר היהתי רץ לבית הכנסת. פעמים שבאתי עד שלא הגיע
המן תפילה והצתי מן החלון וכיוונתי עיני לשם אימתי תנץ
החמה ואני תפלין. הגיע זמן תפילה אני מוציא את תפילי
מיד ריח של תפילות נודף מהן. ואני מניה תפילה של יד ולבי
דרופק כנגדה והוא כורך את זרועי החמה ברצאות עד שהן
שוקעות בשרי ומטרת ראשית בתפליין של ראש. וכיוון
שהחנון מברך אוור ישראל בגבורה עוטר ישראל בתפארה אני
עומד משותום שאף אני אוור ועוטר כאדם מישראל ואני שמא
שםחה גדול. ציצותי, בקשה מכן אל התבואו עמי בטראוניה
שמע לא היהתי ורוי ושם במצותכם כל כך. הרי שחל יום טוב

שמענו שלא העמידו חופה ובטלו נישואין מחמת שלא הושוו הצדדים בנדוניא ולא שמענו שלא גרש איש את אשתו מושם שלא נשווה עם הסופר בשכוון. וכיון שהאדם שכוה באצל הסופר השווה לו קולמוס וכותב גט. אבל רבי אלימלך קודם שהיה כותב גט היה יושב בתענית ובלילה נכנס אצל אותו זוג ובוכה לפניויהם ואומר להם אדם חלש אני ואני יכול לישב בתענית רחמו עלי ועשה שלום בינוים. שמעו עשה את הלילה משתחה ושםחה, לא שמעו חזרה ומתחנה. ובלילה חזר ונכנס אצלם ובוכה ומקש שייעשו שלום ביניהם. אמרו עליו על רבי אלימלך שלא זו עד שעשה שלום ביניהם ובזפיטו ויוצאים מיגעה ובהלה ונכנסים למנוחה וועוג. לא היו להם בניים, ילדו בניים, לא היו להם אלא נקבות. ילדו זכרים. וכיון שבבוסים למצאות אבותיהם הולכים אצל רבי אלימלך סופר והוא כותב להם תפילהן. אמרו תפילין שנכתבו על ידי השלום אשרי מי שלובש אותן שהוא רודף שלום ודר עם אשתו בשלום. אלו תפילין של רבי אלימלך.

ה

בבוקר הייתי רץ לבית הכנסת. פעים שבאתי עד שלא הגיע זמן תפילה והצתי מון החלון וקיווני עיני לשמים אימתי תנע החמה ואני תפילין. הגיע זמן תפילה אני מוציא את תפילין. מיד ריח של תפילות נודף מהן. ואני מניה תפילה של יד ולבי דופק כנגדה ואני כורך את זרועי החמה ברצונות עד שהן שוקעות בבשרי ומעטר את ראשתי בתפילין של ראש. וכיון שהחון מברך אוור ישראל בגבורה עוטר ישראל בתפאה אני עומדת משוחותם שאף אני אוור ועוטר כadam משראאל ואני שמה שמחול גдолה. ציציות, בקשה מכן אל תבוואר עמי בטרוניא שמא לא הייתי זרין ושם בחמותכם כל כך. הרי של יומם טוב

שני זוגות

רנא

Location of the irony

בשבת כלום אין דוחין שמונה עשרה של שבת ומגפלין שמונה עשרה של יום טוב ?
 וכך היתי עומד בבית המדרש הישן, תפילין בזרעוי ותפילין בראשי ומ��פלל, פעמים עשתי את תפילה רחמים ותחנונים ופעמים ניגון ושםחה, וכל שעה ושותה היתי משתמש בתפילי כרואה שהוא יושב בשודה ומגנן והוא נזכר בטלאיו ובודק שמא אבד אחד מהם, עד שישimi תפילתי וחלצתי את תפيلي וראוה כרכיה אחר כרכיה מורתה אבל סימניהן שקויעים בשער, ולא היתי יכול ושותה עד שנטעלו לוגמרי. פעמים הרבה למחרתי קודם להליצתן. עני פורתות בספר והתפילה נינוחית עמהן. הרבה עני נינוחות בין האותיות והתפילה נינוחית עמהן. הרבה הצעטרתי שנולדתי בדור זה. אילו היתי בימי חמי הגמרא הייתה לובש תפילין כל היום. מה אהבתי את תפiley.יפה עשה אדונינו הרמב"ם זיל שקבע הלוות תפילין בספר אהבה.

ו

יודע אני בכם שאתם אומרם שמעשה התפילין אינם אלא משל להקדוש ברוך הוא ולכנת ישראלי. רבי אלימלך סופר, וזה מלך מלכי الملכים הקדוש ברוך הוא ותפילין הן ישראלי, בדרך שאמרו בברכות תפילין דמאי עולם מה כתיב בהו, ומיכערם ישראלי. ובבית חומר היה יושב, שנתואה הקדוש ברוך הוא לדור בתהותנים. ואפלו כסא לישב עליו לא היה בביתו, וזה גלות השכינה. והוא רץ לטרקלין, שהוא מצפה להחויר שכינתו לציוון במחרה בימינו. אבל אני אומר לכם שהדברים פשוט ותפילין תפילין זה, כמו שכתוב בתורה וקשרתם לאות על ידך והיו לטיפות בין עיניך. הרבה יש לי בספר, אלא בדור שנintel טעםמצוה מנו מوطב שאקימים ומשכילים בעת ההיא ידום. קאנס פ' 33

ז

(זקני זכרונו לברכת היה אומר, שני דברים אין נפשו של אדם קצה בהם לעולם, לחם ותפילין.)

ח

כלום מצפה הייתה שיתקימו תפילה בידי ליעולם ? הרי קודם שבאו לידי של אחר היו וקדום שבאו לידי של אחר היה כך לאחר מאה ועשרים שנה יבוואו תפيلي לידי אחרים. בפנסק ישן מցאו כחוב מעשה בבעל בית מישראל שבשעת פטירתו כתב את מקומו בבית המדרש לרב העיר על מנת שלעתיד לבא שעתידין בתניogenesis ובתי מדרשות שכחו לארץ שילבשו הארץ ישראל יחוירו לו את מקומו שלו. לעתיד לבא מי יזכה בתפילה ? אני או מי שהתפלל בהן לפני פנוי ? אבל אמרתי אל תהא מבعلي הمرة השחרורה. הרי יתכן שבגלגול קודם הייתה אורה אותו דוד מלכנו רמז לשמו הקדוש רבי אברהם דוד זכותו יגן علينا. היה שם אדם בליעול והביא דברים לפניו המלכות מרדו בך היהודים והמליכו עליהם מלך. שלחו שליח מיוחד. כשהבא השליך לבדוק את המזבח מצא בתוב דוד מלפניו וניצלו כל ישראל שבוצץ מסכנת גדולה לישב בבית האסורים. וידעו שנס גדול ועשה להם שמצאו בתוב מלפניו, ואולם מלכנו כתוב שם לראשונה. אנשי בוצץ שחקרנים

ט

כמה ימים עברו מיום שנכנסתי למצוחה, כמה ארצות סבבתי מיום שלבשתי את תפילי לראשונה. פעמים הרבה נטרדתי בהבלי הזמן ולא הייתה פנוי אפילו לתפילה שבבל והייתי לובש את תפילי ומתחפל תפילה קצרה, עצופר עיפה התפילה על ראשי שהיא מבקשת לישב במנוחה ובאים בעלי חיצם ומטרידים אותה ממוקמה.

פעם אחת בעשרה ימי תשובה קודם השရיפה נתתי לסופר לבדוק את תפילי. רבוי אלימלך זיל אני יודע מתי כתוב את התפילי בענורתו או בזקנותו, מכל מקום כבר עברו עליון מאה שנים ויתר, הרבה תיקים בלו, הרבה התפללו בהן, שמא נתקלך הכתב וננטשו האותיות. כשזהירותן לי הסופר אמר, תמה אני על תפilio של מר. אמרתי לך, למה ? אמר לי הכתב כתוב ישן ואף על פי כן כאילו הוא נכתב היום. שמא ייזע מר מי, כתוב את הפרשיות ? אמרתי לך, ואם אומר לו שט הסופר כלום בקי מר בגליות שלנו ? אמר לי, אף על פי כן, אמרתי לו, רבוי אלימלך סופר. שאל אותי הסופר, רבוי אלימלך סופר מבוצץ שהיה בימיו של הגדייך מבוצץ זכותם יגן علينا ועל כל ישראל ? וגומיתי לסופר כן הדברים. אמר לי, הויאל והוכרתי את שניהם אספר לו למר מה ששמעתי בהוה. אמרתי לי הלא בני עיריהם ובודאי ישמה את לבם בהוה, שאפיינו דבר פשוט על אדם פשוט אני אוהב לשמעו, כל שכן על שני צדיקים שכמותם. שח לי הסופר, מעשה שחקרו על מאבחן של אותו צדיק אברהם אבינו דוד מלכנו רמז לשמו הקדוש רבי אברהם דוד זכותו יגן علينا. היה שם אדם בליעול והביא דברים לפניו המלכות מרדו בך היהודים והמליכו עליהם מלך. העשי לראשך. ולעתיד לבא הריני מוציא את ראשיו מקרים ומשיל את בית זרועי מיד שתி תפלי עפות אליו כיוונים אל ארובותיהן.

+

(בן טובים אני ואבותי פינקוני מנוער. היתי מההדר בלבוי זקני היאך אתה מדרמה לחם לתפליין? הרי שנתנה לי אמי לחם הריני מתחטא לפניה ואומר לה תמי לי עוגות הופנים רקיום וכעכימים (אל אפתח פה לשטן) אי אפשר בלחם, אבל התפליין חביבות עלי בכל יום ויום כיום שהנחתי אותו בראשונה. לימים כשהיהיתי בעמק הצרות תליתני את תפלי על היחד מפני פת לחם שהייתי טרוד למצוא. על קיר ביתית תלית כי תיק התפליין ושתי תפליין צוריות בתיק, וריח תפילותigenו בהן ושם יתברך אינו מריחו. אחיו ורעי, הלו שמעתם את מעשה הבן שלגלה מעל שולחן אביו והלך אחר עיניו ולא עשהמצוות ומעשים טובים. מוטב לי לכבות פנוי בתיק של תפלי ולא אפרש את חטאיך רבים.

a) סידור
ב) סידור

כלום מצפה היה כי שיתקימו תפליידי לעולם? הרי קודם שבאו לידי של אחר הין, כד לאחר מאה ועשרים שנה יבואו תפליידי אחריהם. בפנס ישן מצאו כתוב מעשה בבעל בית מישראל ששבעת פטרתו כתוב את מקומו בבית המדרש לרבי העיר על מנת שהעתיד לבא שעמידין בתיכי כניסה ובתי מדשות שבוחץ לארץ שיבכו בארץ ישראל יחוירו לו את מקומו שלן. לעתיד לבא מי יזכה בתפליידי? אני או מי שהתפלל בהן לפני, או מי שהתפלל בהן לפני פנוי? אבל אמרתי אל תהא מבעל המרה השורה. הרי יתכן שבגלגול קודם היה איזה אדם עצמו בעל תפליין אלו, ובגלגול שלפני היה איזה אדם עצמו שלבש תפליין אלא אם אין ראייה לדבר, סימן יש לדבר, שהרי קשר של ראש עשי לרראש. ולעתיד לבא הריני מוציא את ראש מכבורי ומפשיל את בית זרועי מיד שתתי תפלי עפות אליו כינויים אל ארובותיהם.

א) סידור
ב) סידור

כמה ימים עברו מיום שנכנסתי למצות, כמה הארץ סבבי מיום שלבשתי את תפליি בראשונה. פעמיים הרבה נטרדתי בהבלי הומן ולא הייתה פניו אפילו לתפילה שבבל והיינו לובש את תפליי ומתרפל תפילה קצרה. צצפור עייפה התפילה על ראשי שהיה מבקש לישב במנוחה ובאים בעלי חצים ומטרדים אותה ממקומה.

פעם אחת בעשרות ימי תשובה **קדום השרפיה** נתתי לסופר לבדוק את תפליי. רבוי אלימלך זיל איני יודע מתי כתוב את תפליי בנוירותו או בזקנותו, מכל מקום כבר עברו עלייתן **מאה שנים** ויותר, הרבה תיקים בלה, הרבה התפללו בהן שמא התקלקל הכתב וננטשו האותיות. כשזהירותן לי הסופר אמר, תהמה אני על תפליי של מר. אמרתי לה, למה? אמר לי הכתב כתוב ישן ואף על פי כן כאילו הוא נכתב היום. שמא יודע מר מי, ובכתב את הפרשיות? אמרתי לה, ואם אומר לו שם הסופר כלום בקי מר בגלילות שלנו? אמר לי, אף על פי כן, אמרתי לו, רבוי אלימלך סופר. שאל אותו הסופר, רבוי אלימלך סופר מבוצץ שהיה בימי של הצדיק מבוצץ זכותם יגון עליינו ועל כל ישראל? וונמייתי לסופר כן הדברים. אמר לי, הוائل והוכרתי את שנייהם אספר לו למר מה ששמעתי בזאת. אמרתי לו הלווא בני עיריהם ובודאי ישמח את לביו זהה, שאפלו דבר פשוט על אדם פשוט אני אוהב לשם, כל שכן על שניים צדיקים שכמותם. שח לי הסופר, מעשה שחקרו על מאבתו של אותו צדיק אברהם אבינו דוד מלכנו, רמזו לשמו הקדוש רבוי אברהם דוד זכותו יגן עליינו. היה שם אדם בלביל והביא דברים לפני המלכות מרדו בר היהודים והמליכו עליהם מלך. שלחו שליח מיוחד. כשהבא השליך לבדוק את המצבה מצא בתוכה דוד מלפניו וניצלו כל ישראל שבבוצץ מסכנה גדולה לישב בבית האסורים. וידעו שנס גדול נעשה להם שמצוות כתוב מלפניו, ואולם מלכנו כתוב שם בראשונה. אנשי בוצץ שהקרנים

הם ואוהבים לחקר ולהבין ולפרש כל דבר על פי דרך הטבע, התחליו שואלים ודורשים מי הבהיר מלפני הינו מי עשה כך לפא. עמד אדם אחד ואמר, זכורים אתם כתוב ידו של רבי אלימלך סופר זכרונו לברכה? אמרו מכירים אלו כתוב יד קדשו של רבי אלימלך סופר, ואף היום קריאנו בספר התורה שכח רבי אלימלך סופר אכפורה פניו במנחה הילכת לפני, ואין בין פ"א של מלפני לא פאי'ין שבפסק זה הילוק כל שהוא, וידעו הכל שאפילו בעולם האמת לא שכח רבי אלימלך את בנו. ועוד אמר לי אותו הספר, יודע מיר שקבלת היא בידינו שמי שלובש תפילין שכח רבי אלימלך סופר איינו בא לידי גט. אמרתי לך יודע אני. שאל אותו הספר, נשוי מר?

אמרתי לך ברוך השם. משך רוח ונאננה. אני יודע מפני מה נאננה, אם משומש שלא זכה לשלוום בית ואם משומש שמרובה מדרת גטין מדרת תפילין בזמן זהה. אמן לאו כל ספר זוכה להיות ברבי אלימלך, ולאו כל אדם זוכה ללבוש תפילין של רבי אלימלך.

ו

לילה אחד חלמתי שלבשתי תפילין של יד ולא לבשתי תפילין של ראש והייתי דוגא (קצת) במשך היום באו DAGOTOT אחרות ושכחתי את חלומי עד שבא בעל החלומות והזכיר לי. הלכתי אצל חכם ושחתי לו DAGOTOT. אמר לי, יודע מיר מה שאני אומר לו? שמא מרמוני לו שתפלייו צריכות בדיקה? אמרתי לך בדקתי אותן ולא נמצא בהן שמן פסול. ולא היה בידו להסביר לי כלום. כיון שהלמתי חלום וזה פעם שלישית אמרתי דבריהם בגו. והשבתי בית דין של שלשה והיבטה את חלומי. ראייתי דאגנה על פני אחד מהם ולא השגחתתי בויה. יש אדם שהוא מבצעי המרה השורה ויש אדם שהוא מבצעי המרה הלבנה. מכל מקרים לא הסחתי דעתתי מתחפלי אפילו שלא בשעת התפללה. כנונ שהייתי רואה טלית ותפלי תלויות על הקיר הייתה ממש

בהן, שמא מתווך טרדת הלב לא הנתקי את תפילי בתקין כדין, ותמיד היו מונחות במקום ובתוך בתהן, של ראש לימיין ושל יד לשמאלו וצוצעותיהן מסודרות. פעם אחת מצאת רצועות של ראש איןן מסודרות. עמדתי וסידרתי אותן כדרכי כדמות כנפי יונה. לאחר ראייתי שנכנפים אלו פורחות כינה זו בשעה שהיא מבקשת לעוף מקנה. לא היו ימים מועטים עד שנשרף ביתתי ונשרפו תפילי עמו. אני יודע אם עין הרע שלטה בי אם גוירות הדין היא שהיא באהה על האדם פתאות. ה' נתן וה' לקחת.

יא

יום שכולו שבת עדין לא בא וקנתי לי תפילין אחרות, לא חורתי אחרי מעור אחד. זוג שנודמן ליראשונה קניתי. זוגתני תחיה נטלה מטלימת שניתיריה מן הוליכה ושתה להן מין תיק, לא של nisi נאה ולא נימין של כספ. עוגה ויין לא ניתנו לכבוד היום, די לי שהיתה לי פת חרבה. אמן בגדים חדשים לבשתה, מאחר שכ בגדים נשרפו באש.

בשבאת**י** בבית המדרש וחבשתי את תפילי לא עיקמו חברי את פיהם ולא קנטרוני בדברים.ADRABA נטאנו ואמרו אוילו לו לה שנשרף ביהו, ואפילו קורת גג אין לו בראשו. אל הרואה שהוא לבוש חדשים, כל בגדיו נשרפו, אפילו תפilio נשרפו, לפיכך חובה הוא תפילין חזשות. שלשלתי את טלית על פני כדי שלא אשמע דבריהם. כשהשגעתי לפותח את ידיך ושביעך לכל חי רצון פשטתי את ידי למשמש בתפלי. נרכזו עלי תפלי הראשונות שהיתה ידי ממשמת בהן מלאיה והרהרתי בלבוי תפילין הראשונות היה חנן יפה שאבב בשולם. ותפילין האחרונות, גם זו לטובה.

הם ואוהבים לחקור ולהבין ולפרש כל דבר על פי דרך הטבע, התחילה שזואלים וודושים מי החליף מלכנו במלפננו הינו מי עשה כף לפא. עמד אדם אחד ואמר, זכורים אתם כתוב ידו של רבי אלימלך סופר זכרונו לברכה? אמרו, מזכירים אנו כתוב יד קדשו של רבי אלימלך סופר אכפורה פניו במנחה ההלכת לפני, ואין בין פ"א של מלפני לפאיין שבפסוק זה חילוק כל שהוא. וידעו הכל שאפילו בעולם האמת לא שכח רבי אלימלך את בניו. עוד אמר לי אותו הסופר, יודע מר שקבלת היא בידינו שמי שלובש תפילין שכחוב רבי אלימלך סופר איינו בא לידי גט. אמרתי לו, יודע אני. שאל אותו הסופר, נשוי מר? אמרתי לו, ברוך השם. משך רוח ונאנח. אין ייודע מפני מה נאנח, אם משומש שלא וכח לשולם בית ואם משומש מרובה מדת גטין ממדת תפילין בזמן זהה. אמן לאו כל סופר זוכה להיות ברבי אלימלך. ולאו כל אדם זוכה ללובש תפילין של רבי אלימלך.

י

לילה אחד חלמתי שלבשתי תפילין של יד ולא לבשתי תפילין של ראש והיתתי דואג קצת. במשך היום באו דאגות אחרות ושכחתי את חלומי עד شبא בעל החלומות והזוכר ל. הלכתי אצל חכם ושחתתי לו דאגתי. אמר לי, יודע מר מה שאני אומר לו? שמא מרמוני לו שתפלייו צדיקות בדיקה? אמרתי לו, בדקתי אותן ולא נמצא בהן שמצ פסול. ולא היה בידו להסביר לי כלום. כיון שהלמתי חלום זה פעם שלישית אמרתי דבריהם בגו. הושבתי בית דין של שלשה והיבטה את החלומי. רأיתי דאגה על פני אחד מהם ולא השחתתי בזה. יש אדם שהוא מבعلي המרה השחורה ויש אדם שהוא מבعلي המרה הלבנה. מכל מקום לא הסחתי דעתתי מתפליי אפילו שלא בשעת התפילה. כגן שהיית רואה טלית ותפלי תלוויות על הקיר הייתה מושמש

בהן, שמא מתוך טרדת הלב לא הנחתי את תפيلي בתיקן כדין. ומיד היו מונחות במקומן ובתווך בתיהן, של ראש לימין ושל יד לשמאן ורצועותיהן מסודרות. פעם אחת מצאת רצועות של ראש אינן מסודרות. עמדתי וסידרתי אותן כדרכי כדמונות כנפי יונגה. לאחר ראייתי שכנים אלו פורחות כוונה זו בשעה שהיא מבקשת לעוף מכנגה. לא היו ימים מועטים עד שנשרת ביתי ונשפטו תפيلي עמו. אני יודע אם עין הרע שלטהبيل אם גוירות הדין היא שהיא באה על האדם פתאות. ה' נתן וה' לחת.

יא

יום שcolo שבת עדיין לא בא וקניתי לי תפילין אחרות. לא חורתி אחריה מעור אחד. זוג שנודמן לי בראשונה קניתי. זוגתית תחיה נטלה מטלית שנשתרה מן הדילקה ועשתה להן מין תיק, לא של nisi נאה ולא נימין של כסף. עוגות ויין לא ניתנו לכבוד היום. די לי שהיתה לי פת חרכה. אמג' בגדים חדשים לבשתי, מאחר שכל בגדי נשפטו באש.

כשבאת לבית המדרש וחבשתי את תפيلي לא עיקמו חברי את פיהם ולא קנטרוני בדברים. אדרבה נתאנחו ואמרו אוילו לו זהה שנשרף ביתו ואפילו קורת גג אין לו לראשונה. אל תראתו שהוא לבוש חדשים, כל בגדיו נשטרו, אפילו תפilio נשטרו, לפיכך חובש הוא תפילין חולשות. שלשלתי את טלית על פני כדי שלא אשמע דבריהם. כשהגעתי לפותח את ידיך ושביע לכל חי רצון פשטתי את ידי למשמש בתפili. נוכרו עלי תפלי הראשונות שהיתה ידי ממשמשת בהן מלאיה והרהורתי בלביו תפילין הראשונות היה בחן יפה שאשב בשולם. ותפליין אהרוןנות — להסיר קנאת הבריות מעלי. משכתי רוח ונתאנחותי, גם זו לטובה.